FYRRI SAMÚELSBÓK

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

KAFLA 1

Maður er nefndur Elkana. Hann var frá Ramataím-Sófím, frá Efraímfjöllum; hann var sonur Jeróhams Elíhúsonar, Tóhúsonar, Súfssonar Efraímíta.

2 Elkana átti tvær konur. Hét önnur Hanna, en hin Peninna. Peninna átti börn, en Hanna átti engin börn.

3 Þessi maður fór á ári hverju úr borg sinni til þess að biðjast fyrir og til þess að færa Drottni allsherjar fórnir í Síló. En þar voru báðir synir Elí, Hofní og Pínehas, prestar Drottins.

4 Í hvert sinn er Elkana fórnaði, þá gaf hann Peninnu, konu sinni, og öllum sonum hennar og dætrum sinn hlut hverju.

5 Hann gaf Hönnu ekki nema einn hlut, þótt hann elskaði hana, en Drottinn hafði lokað móðurkviði hennar.

6 Elja hennar skapraunaði henni einnig til þess að reita hana til reiði, af því að Drottinn hafði lokað móðurkviði hennar.

7 Svo gjörði Elkana ár eftir ár, í hvert skipti sem þau fóru upp til húss Drottins, og þannig skapraunaði hún henni. Hanna grét og neytti eigi matar.

8 Þá sagði Elkana, maður hennar, við hana: "Hanna, hví grætur þú og hví neytir þú eigi matar og hví liggur svo illa á þér? Er ég þér ekki betri en tíu synir?"

9 Og Hanna stóð upp, þá er þau höfðu etið í Síló og þá er þau höfðu drukkið. En Elí prestur sat á stól við dyrastafinn á musteri Drottins.

10 Hanna var sárhrygg. Hún bað til Drottins og grét mjög,

11 gjörði heit og mælti: "Drottinn allsherjar! Ef þú lítur á eymd ambáttar þinnar og minnist mín og gleymir eigi ambátt þinni og gefur ambátt þinni son, þá skal ég gefa hann Drottni alla daga ævi hans, og eigi skal rakhnífur koma á höfuð honum."

12 Er hún gjörði lengi bæn sína fyrir augliti Drottins, og Elí tók eftir munni hennar, -

13 en Hanna mæltist fyrir í hljóði; bærðust aðeins varirnar, en rödd hennar heyrðist ekki -, þá hélt Elí, að hún væri drukkin.

14 Þá sagði Elí við hana: "Hversu lengi ætlar þú að láta sjá þig drukkna? Láttu vímuna renna af þér!"

15 Hanna svaraði og sagði: "Nei, herra minn, ég er kona með hryggð í hjarta. Vín hefi ég ekki drukkið né áfengan drykk, en ég hefi úthellt hjarta mínu fyrir Drottni.

16 Ætla þú eigi, að ambátt þín sé afhrak, því að af mínum mikla harmi og trega hefi ég talað hingað til."

17 Elí svaraði og sagði: "Far þú í friði. Ísraels Guð mun veita þér það, er þú hefir beðið
hann um."
18 Hanna mælti: "Ó að ambátt þín mætti finna náð í augum þínum!" Síðan fór konan leiðar
sinnar og mataðist og var eigi framar með döpru bragði.
19 Morguninn eftir risu þau árla og gjörðu bæn sína fyrir augliti Drottins, sneru síðan aftur
og komu heim til Rama. Og Elkana kenndi Hönnu konu sinnar, og Drottinn minntist
hennar.
20 Og er ár var liðið, hafði Hanna orðið þunguð og alið son, og hún nefndi hann Samúel,
"því að ég hefi beðið Drottin um hann."
21 Elkana fór nú með alla fjölskyldu sína til þess að færa Drottni hina árlegu fórn og áheit
sitt.
22 En Hanna fór ekki, heldur sagði við mann sinn: "Ég fer ekki fyrr en sveinninn er vaninn
af brjósti. Þá fer ég með hann, svo að hann birtist fyrir augliti Drottins og verði þar ávallt
upp frá því."
23 Elkana, maður hennar, sagði við hana: "Gjör þú sem þér vel líkar. Ver þú kyrr heima,
uns þú hefir vanið hann af brjósti. Drottinn láti aðeins orð þín rætast." Síðan var konan kyrr
heima og hafði son sinn á brjósti, uns hún vandi hann af.
24 En er hún hafði vanið hann af brjósti, fór hún með hann og hafði með sér þriggja ára
gamalt naut og eina efu mjöls og legil víns. Og hún fór með hann í hús Drottins í Síló. En
sveinninn var þá ungur.
25 Þau slátruðu nautinu og fóru með sveininn til Elí.
26 Og hún sagði: "Heyr, herra minn! Svo sannarlega sem þú lifir, herra minn, er ég kona
sú, er stóð hér hjá þér til þess að gjöra bæn mína til Drottins.
27 Um svein þennan gjörði ég bæn mína, og Drottinn veitti mér bæn mína, sem ég bað
hann um.
28 Fyrir því vil ég og ljá Drottni hann. Svo lengi sem hann lifir, skal hann vera Drottni
léður." Og þau féllu þar fram fyrir Drottin.

KAFLA 2

Hanna gjörði bæn sína og mælti: Hjarta mitt fagnar í Drottni, horn mitt er hátt upp hafið
fyrir fulltingi Guðs míns. Munnur minn er upp lokinn gegn óvinum mínum, því að ég gleðst
yfir þinni hjálp.
2 Enginn er heilagur sem Drottinn, því að enginn er til nema þú, ekkert bjarg er til sem vor
Guð.
3 Mælið eigi án afláts drambyrði, ósvífni komi eigi út af munni yðar. Því að Drottinn er Guð,
sem allt veit, og af honum eru verkin vegin.
4 Bogi kappanna er sundur brotinn, en máttfarnir menn gyrðast styrkleika.
5 Mettir leigja sig fyrir brauð, en hungraðir njóta hvíldar. Óbyrjan fæðir jafnvel sjö, en
margra barna móðirin mornar og þornar.
6 Drottinn deyðir og lífgar, færir til Heljar niður og leiðir upp þaðan.
7 Drottinn gjörir fátækan og ríkan, niðurlægir og upphefur.
8 Hann reisir hinn lítilmótlega úr duftinu, lyftir hinum snauða upp úr skarninu, leiðir þá til
sætis hjá þjóðhöfðingjum og setur þá á tignarstól. Því að Drottni heyra stólpar jarðarinnar,
á þá setti hann jarðríkið.
9 Fætur sinna guðhræddu varðveitir hann, en hinir guðlausu farast í myrkri, því að fyrir

eigin mátt sigrar enginn.

10 Þeir sem berjast móti Drottni, verða sundur molaðir, hann lætur þrumur af himni koma yfir þá. Drottinn dæmir endimörk jarðarinnar. Hann veitir kraft konungi sínum og lyftir upp horni síns smurða.

11 Síðan fór Elkana heim til sín í Rama, en sveinninn gegndi þjónustu Drottins hjá Elí presti.

12 Synir Elí voru hrakmenni. Þeir skeyttu ekki um Drottin,

13 né hvað prestinum bar með réttu af hálfu lýðsins. Hvenær sem einhver færði sláturfórn, þá kom sveinn prestsins, meðan verið var að sjóða kjötið, með þrítenntan fork í hendinni

14 og rak hann ofan í ketilinn, eða pottinn eða suðupönnuna eða grýtuna, og allt sem upp kom á forkinum, það tók presturinn handa sér. Svo fóru þeir með alla Ísraelsmenn, sem komu þangað til Síló.

15 Meira að segja, áður en fitan var brennd, kom sveinn prestsins og sagði við þann, sem fórnaði: "Gef mér kjöt til þess að steikja handa prestinum. Hann vill ekki taka við soðnu kjöti af þér, heldur hráu."

16 Segði maðurinn þá við hann: "Fyrst verður þó að brenna fituna; tak síðan slíkt er þú girnist!" þá svaraði hann: "Nei, heldur skalt þú gefa það nú þegar, ella mun ég taka það með valdi."

17 Synd hinna ungu manna var mjög mikil frammi fyrir Drottni, því að þeir lítilsvirtu fórn Drottins.

18 En Samúel gegndi þjónustu frammi fyrir Drottni sem ungur sveinn, skrýddur línhökli.

19 Og móðir hans var vön að gjöra honum lítinn möttul og færði honum hann á ári hverju, þá er hún kom með manni sínum til þess að færa hina árlegu fórn.

20 Þá blessaði Elí Elkana og konu hans og sagði: "Drottinn gefi þér afkvæmi við þessari konu í stað hans, er léður var Drottni." Síðan fóru þau heim til sín.

21 Og Drottinn vitjaði Hönnu, og hún varð þunguð og fæddi þrjá sonu og tvær dætur. En sveinninn Samúel óx upp hjá Drottni.

22 Elí gjörðist mjög gamall og heyrði allt um það, hvernig synir hans fóru með allan Ísrael og að þeir legðust með konum þeim, sem gegndu þjónustu við dyr samfundatjaldsins.

23 Og hann sagði við þá: "Hvers vegna hegðið þið ykkur svo? Því að ég hefi heyrt allan þennan lýð tala um illt athæfi ykkar.

24 Eigi má svo vera, synir mínir! Það er ekki fallegur orðrómur, sem ég heyri lýð Drottins vera að breiða út.

25 Syndgi maður á móti öðrum manni, þá sker Guð úr, en syndgi maður móti Drottni, hver má þá biðja honum líknar?" En þeir hlýddu ekki orðum föður síns, því að Drottinn vildi deyða þá.

26 En sveinninn Samúel óx og þroskaðist og varð æ þekkari bæði Drottni og mönnum.

27 Guðsmaður einn kom til Elí og sagði við hann: "Svo segir Drottinn: Ég opinberaði mig ættmönnum föður þíns, þá er þeir heyrðu til húsi Faraós í Egyptalandi,

28 og ég valdi mér þá fyrir presta úr öllum ættkvíslum Ísraels, til þess að þeir gengju upp að altari mínu til að færa reykelsisfórn og bæru hökul frammi fyrir mér, og ég hefi gefið húsi föður þíns allar eldfórnir Ísraelsmanna.

29 Hvers vegna fótum troðið þér sláturfórnir mínar og matfórnir, sem ég hefi fyrirskipað í bústað mínum? Og þú metur sonu þína meira en mig, er þér feitið yður á hinu besta af öllum fórnum Ísraels, lýðs míns!

30 Fyrir því segir Drottinn, Ísraels Guð: Ég hefi sagt: ‚Þitt hús og hús föður þíns skal ganga fyrir augliti mínu eilíflega.' En nú segir Drottinn: Það sé fjarri mér. Því að ég heiðra þá, sem

mig heiðra, en þeir, sem fyrirlíta mig, munu til skammar verða.

31 Sjá, þeir tímar munu koma, að ég sundurbrýt arm þinn og arm ættar þinnar, svo að enginn verður gamall í húsi þínu.

32 Og þú munt sjá ofsjónum yfir þeirri farsæld, sem Ísrael mun hlotnast, og aldrei framar skal nokkur verða gamall í húsi þínu.

33 En einum af þínum vil ég eigi útrýma frá altari mínu. En ég mun láta augu þín daprast og sálu þína örmagnast, og öll viðkoma húss þíns skal falla fyrir sverði manna.

34 Og þetta skal vera þér merkið, sem koma mun fram á báðum sonum þínum, Hofní og Pínehas: Á sama degi munu þeir báðir deyja.

35 En ég mun skipa mér til handa trúan prest, og hann mun gjöra að mínum vilja og mínu skapi. Honum mun ég reisa stöðugt hús, og hann skal ganga fyrir augliti míns smurða alla daga.

36 Þá mun það verða, að hver sá, sem eftir er í húsi þínu, mun koma til að lúta honum til þess að fá smáskilding eða brauðhleif, og segja: ‚Kom þú mér niður við eitthvert prestsembættið, svo að ég fái brauðbita að eta.'"

KAFLA 3

Sveinninn Samúel gegndi þjónustu Drottins hjá Elí. Orð frá Drottni var sjaldgæft á þeim dögum, vitranir voru þá fátíðar.

2 Þá bar svo til einn dag, að Elí svaf á sínum vanalega stað. En augu hans voru tekin að daprast, svo að hann var hættur að sjá,

3 og enn var ekki slokknað á Guðs lampa, en Samúel svaf í musteri Drottins, þar sem Guðs örk var.

4 Þá kallaði Drottinn á Samúel. Hann svaraði: "Hér er ég."

5 Og hann hljóp til Elí og sagði: "Hér er ég, því að þú kallaðir á mig." En Elí sagði: "Ég hefi ekki kallað. Far þú aftur að sofa." Fór hann þá og lagðist til svefns.

6 En Drottinn kallaði enn að nýju: "Samúel!" Og Samúel reis upp og fór til Elí og sagði: "Hér er ég, því að þú kallaðir á mig." En hann sagði: "Ég hefi ekki kallað, sonur minn. Leggst þú aftur til svefns."

7 En Samúel þekkti ekki enn Drottin, og honum hafði ekki enn birst orð frá Drottni.

8 Þá kallaði Drottinn enn á Samúel, í þriðja skiptið. Og hann reis upp og fór til Elí og sagði: "Hér er ég, því að þú kallaðir á mig." Þá skildi Elí, að það var Drottinn, sem var að kalla á sveininn.

9 Fyrir því sagði Elí við Samúel: "Far þú og leggstu til svefns, og verði nú á þig kallað, þá svara þú: ‚Tala þú, Drottinn, því að þjónn þinn heyrir.'" Fór Samúel þá og lagðist til svefns á sínum stað.

10 Þá kom Drottinn og gekk fram og kallaði sem hin fyrri skiptin: "Samúel! Samúel!" Og Samúel svaraði: "Tala þú, því að þjónn þinn heyrir."

11 Drottinn mælti þá við Samúel: "Þá hluti mun ég gjöra í Ísrael, að óma mun fyrir báðum eyrum allra þeirra, er það heyra.

12 Á þeim degi mun ég láta fram koma á Elí allt það, er ég hefi talað um hús hans - frá upphafi til enda.

13 Því að ég hefi kunngjört honum, að ég muni dæma hús hans að eilífu vegna misgjörðar þeirrar, er honum var kunn, að synir hans leiddu bölvun yfir sig, og þó hafði hann ekki taum á þeim.

14 Og fyrir því hefi ég svarið húsi Elí: Sannlega skal eigi verða friðþægt fyrir misgjörð Elí
húss með sláturfórn eða matfórn að eilífu."
15 Lá Samúel nú kyrr allt til morguns. Og um morguninn reis hann árla og lauk upp
dyrunum á húsi Drottins. En Samúel þorði ekki að segja Elí frá sýninni.
16 Elí kallaði á Samúel og sagði: "Samúel, sonur minn!" Hann svaraði: "Hér er ég."
17 Elí sagði: "Hvað var það, sem hann talaði við þig? Leyndu mig því ekki. Guð láti þig
gjalda þess nú og síðar, ef þú leynir mig nokkru af því, sem hann talaði við þig."
18 Þá sagði Samúel honum allt saman og leyndi hann engu. En Elí sagði: "Hann er
Drottinn. Gjöri hann það, sem honum þóknast!"
19 Samúel óx, og Drottinn var með honum og lét ekkert af því, er hann hafði boðað, falla til
jarðar.
20 Og allur Ísrael frá Dan til Beerseba kannaðist við, að Samúel væri falið að vera
spámaður Drottins.
21 Og Drottinn hélt áfram að birtast í Síló, og Drottinn opinberaðist Samúel í Síló með orði
sínu.

KAFLA 4

Orð Samúels kom til alls Ísraels. Og Ísrael fór í móti Filistum til hernaðar, og settu þeir
herbúðir sínar hjá Ebeneser, en Filistar settu herbúðir sínar hjá Afek.
2 Og Filistar fylktu liði sínu gegn Ísrael, og hallaðist bardaginn: Ísrael beið ósigur fyrir
Filistum, og þeir felldu í valinn á vígvellinum um fjögur þúsund manns.
3 Og er lýðurinn kom aftur í herbúðirnar, þá sögðu öldungar Ísraels: "Hví hefir Drottinn
látið oss bíða ósigur í dag fyrir Filistum? Vér skulum sækja sáttmálsörk Drottins til Síló, og
þegar hún er komin hér meðal vor, mun hún frelsa oss af hendi óvina vorra."
4 Þá sendi lýðurinn menn til Síló, og þeir tóku þaðan sáttmálsörk Drottins allsherjar, hans
sem situr uppi yfir kerúbunum. Báðir synir Elí, þeir Hofní og Pínehas, fóru með sáttmálsörk
Guðs.
5 En þegar sáttmálsörk Drottins kom í herbúðirnar, þá laust allur Ísrael upp svo miklu
fagnaðarópi, að jörðin dundi.
6 Þegar Filistar heyrðu óminn af fagnaðarópinu, sögðu þeir: "Hvað merkir þetta glymjandi
fagnaðaróp í herbúðum Hebrea?" Og er þeir urðu þess vísir, að örk Drottins væri komin í
herbúðirnar,
7 þá urðu þeir skelkaðir, því að þeir hugsuðu: "Guð er kominn til þeirra í herbúðirnar," og
sögðu: "Vei oss, því að slíkt hefir aldrei áður til borið!
8 Vei oss! Hver mun frelsa oss af hendi þessara voldugu guða? Það voru þessir guðir,
sem lustu Egypta með alls konar plágum í eyðimörkinni.
9 Herðið ykkur upp og verið menn, Filistar, svo að þér verðið ekki ánauðugir Hebreum,
eins og þeir hafa verið yður ánauðugir. Verið því menn og berjist!"
10 Og Filistar börðust, og Ísrael hafði ósigur, og þeir flýðu, hver heim til sín. Og mannfallið
var mjög mikið: féllu af Ísrael þrjátíu þúsundir fótgangandi manna.
11 Og Guðs örk var tekin, og báðir synir Elí, þeir Hofní og Pínehas, létu lífið.
12 Benjamíníti nokkur hljóp úr orustunni og kom til Síló þennan sama dag í rifnum klæðum
og með mold á höfði sér.
13 Og er hann kom, sjá, þá sat Elí á stól við hliðið og starði út á veginn, því að hann var
hugsjúkur um örk Guðs. Og er maðurinn kom að segja þessi tíðindi í borginni, þá tók öll

borgin að kveina.

14 En er Elí heyrði óminn af harmakveininu, sagði hann: "Hvað merkir þessi háreysti?" Og maðurinn hraðaði sér og kom og sagði Elí tíðindin.

15 En Elí var níutíu og átta ára gamall og augu hans stirðnuð, svo að hann mátti ekki sjá.

16 Og maðurinn sagði við Elí: "Ég kem úr orustunni, ég flýði í dag úr orustunni." Þá sagði Elí: "Hvernig hefir það gengið, sonur minn?"

17 Maðurinn, sem tíðindin flutti, svaraði og mælti: "Ísrael er flúinn fyrir Filistum, og líka var mikið mannfall meðal fólksins, og einnig eru báðir synir þínir, þeir Hofní og Pínehas, dauðir, og Guðs örk er tekin."

18 En er hann nefndi Guðs örk, þá féll Elí aftur á bak úr stólnum við hliðið og hálsbrotnaði, og varð það hans bani, því að hann var gamall maður og þungur. En hann hafði verið dómari í Ísrael í fjörutíu ár.

19 Tengdadóttir hans, kona Pínehasar, var þunguð og komin að falli, og er hún heyrði tíðindin, að Guðs örk væri tekin og tengdafaðir hennar og maður dauðir, þá hné hún niður og fæddi, því að jóðsóttin kom yfir hana.

20 En er hún var komin í dauðann, sögðu konurnar, er yfir henni stóðu: "Óttast ekki, því að þú hefir son fætt." En hún svaraði engu og gaf því engan gaum,

21 heldur nefndi sveininn Íkabóð og sagði: "Horfin er vegsemdin frá Ísrael" - vegna þess að Guðs örk var tekin, og vegna tengdaföður síns og manns síns.

22 Hún sagði: "Horfin er vegsemdin frá Ísrael, því að Guðs örk er tekin."

KAFLA 5

Filistar höfðu tekið Guðs örk og flutt hana frá Ebeneser til Asdód.

2 Nú tóku þeir Guðs örk og fluttu hana í musteri Dagóns og settu hana við hliðina á Dagón.

3 En er Asdód-menn risu árla morguninn eftir, sjá, þá lá Dagón á grúfu á gólfinu fyrir framan örk Drottins. Tóku þeir þá Dagón og settu hann aftur á sinn stað.

4 Og þeir risu árla um morguninn daginn eftir, og sjá, þá lá Dagón á grúfu á gólfinu fyrir framan örk Drottins. Höfuð Dagóns og báðar hendur voru brotnar af honum og lágu á þröskuldinum, bolurinn einn var eftir af Dagón.

5 (Fyrir því stíga prestar Dagóns og allir þeir, sem ganga inn í musteri Dagóns, ekki á þröskuld Dagóns í Asdód, og helst það enn í dag.)

6 Hönd Drottins lá þungt á Asdód-mönnum, hann skelfdi þá og sló þá með kýlum, bæði Asdód og héraðið umhverfis.

7 En þegar Asdód-búar sáu, að þetta var þannig, þá sögðu þeir: "Örk Ísraels Guðs skal eigi lengur hjá oss vera, því að hörð er hönd hans á oss og á Dagón, guði vorum."

8 Þá gjörðu þeir út sendimenn og söfnuðu saman öllum höfðingjum Filista til sín og sögðu: "Hvað eigum vér að gjöra við örk Ísraels Guðs?" Þeir sögðu: "Flytja skal örk Ísraels Guðs til Gat." Og þeir fluttu örk Ísraels Guðs þangað.

9 En eftir að þeir höfðu flutt hana þangað, þá kom hönd Drottins yfir borgina með feikna mikilli skelfingu. Hann sló borgarbúa, bæði smáa og stóra, svo að kýli brutust út um þá.

10 Þá sendu þeir Guðs örk til Ekron. En er Guðs örk kom til Ekron, þá kveinuðu Ekroningar og sögðu: "Þeir hafa flutt til mín örk Ísraels Guðs til þess að deyða mig og fólk mitt!"

11 Þá gjörðu þeir út sendimenn og söfnuðu saman öllum höfðingjum Filista og sögðu:

"Sendið burt örk Ísraels Guðs, svo að hún komist á sinn stað og deyði mig ekki og fólk mitt." Því að dauðans angist hafði gripið alla borgina. Hönd Guðs lá þar mjög þungt á.

12 Þeir menn, sem eigi dóu, urðu slegnir kýlum, og kvein borgarinnar sté upp til himins.

KAFLA 6

Örk Drottins var sjö mánuði í Filistalandi.

2 Og Filistar kölluðu prestana og spásagnarmennina og sögðu: "Hvað eigum vér að gjöra við örk Drottins? Segið oss til, hvernig vér eigum að senda hana heim á sinn stað."

3 Þeir svöruðu: "Ef þér sendið burt örk Ísraels Guðs, þá sendið hana ekki gjafalaust, heldur greiðið henni sektarfórn. Þá munuð þér heilir verða, og yður mun verða kunnugt, hvers vegna hönd hans hefir ekki frá yður vikið."

4 Þá sögðu Filistar: "Hvaða sektarfórn eigum vér að greiða henni?" Þeir svöruðu: "Fimm kýli af gulli og fimm mýs af gulli, eins og höfðingjar Filista eru margir til, því að sama plágan hefir gengið yfir yður og höfðingja yðar.

5 Búið nú til myndir af kýlum yðar og myndir af músum yðar, þeim er eyða landið, og gefið Ísraels Guði dýrðina: Má vera að hann létti þá af yður hendi sinni og af guði yðar og af landi yðar.

6 Hvers vegna viljið þér herða hjörtu yðar, eins og Egyptar og Faraó hertu hjarta sitt? Var ekki svo, að þegar hann hafði leikið þá hart, þá slepptu þeir þeim, svo að þeir fóru burt?

7 Og takið nú og gjörið nýjan vagn og tvær kýr, sem kálfar ganga undir og ok hefir ekki komið á, og beitið kúnum fyrir vagninn, en takið kálfana undan þeim og farið heim með þá.

8 Takið síðan örk Drottins og setjið hana á vagninn, en gullgripi þá, er þér greiðið henni í sektarfórn, skuluð þér láta í kistil við hlið hennar. Látið hana síðan fara leiðar sinnar.

9 Og hyggið að: Ef hún fer veginn til síns lands upp til Bet Semes, þá er það hann, sem hefir látið oss þessa miklu ógæfu að höndum bera. En fari hún ekki veginn, þá vitum vér, að ekki er það hönd hans, sem hefir lostið oss; þá er það tilviljun, er oss hefir að höndum borið."

10 Og menn gjörðu svo. Þeir tóku tvær kýr, er kálfar gengu undir, og beittu þeim fyrir vagninn, en kálfana byrgðu þeir inni heima.

11 Síðan settu þeir örk Drottins á vagninn, svo og kistilinn með gullmúsunum og kýlamyndunum.

12 Og kýrnar fóru beina leið til Bet Semes. Þræddu þær brautina og bauluðu án afláts og viku hvorki til hægri né vinstri, og höfðingjar Filista fóru á eftir þeim allt að landamærum Bet Semes.

13 Bet Semes-búar voru að hveitiuppskeru í dalnum. Varð þeim nú litið upp og sáu þeir örkina, og urðu þeir fegnir að sjá hana.

14 Og vagninn kom inn á akur Jósúa í Bet Semes og nam þar staðar. En þar var stór steinn. Og þeir klufu viðinn úr vagninum og fórnuðu kúnum í brennifórn Drottni til handa.

15 En levítarnir tóku örk Drottins niður og kistilinn, sem hjá henni var og gullgripirnir voru í, og settu á stóra steininn. Og Bet Semes-búar fórnuðu brennifórnum og slátruðu sláturfórnum á þeim degi Drottni til handa.

16 Og höfðingjar Filistanna fimm sáu það og fóru þann sama dag aftur til Ekron.

17 En þessi voru gullkýlin, sem Filistar greiddu Drottni í sektarfórn: eitt fyrir Asdód, eitt fyrir Gasa, eitt fyrir Askalon, eitt fyrir Gat, eitt fyrir Ekron,

18 auk þess gullmýsnar, jafnmargar og allar borgir Filistahöfðingjanna fimm, bæði víggirtu

borgirnar og bændaþorpin. Og stóri steinninn, er þeir settu örk Drottins niður á, er vottur
þessa fram á þennan dag á akri Jósúa í Bet Semes.
19 Drottinn laust nokkra af mönnunum í Bet Semes, af því að þeir skoðuðu örk Drottins, og
hann laust af fólkinu sjötíu manns. En fólkið harmaði það, að Drottinn hafði gjört svo mikið
mannfall meðal fólksins.
20 Og Bet Semes-búar sögðu: "Hver fær staðist fyrir Drottni, þessum heilaga Guði? Og til
hvers mun hann nú fara, er hann fer frá oss?"
21 Þá gerðu þeir sendimenn á fund íbúanna í Kirjat Jearím og létu segja þeim: "Filistar
hafa skilað aftur örk Drottins; komið hingað og flytjið hana til yðar."

KAFLA 7

Og íbúarnir í Kirjat Jearím komu og sóttu örk Drottins og fluttu hana í hús Abínadabs á
hæðinni, og vígðu þeir Eleasar son hans til þess að gæta arkar Drottins.
2 Frá þeim degi, er örkin kom til Kirjat Jearím, leið langur tími, og urðu það tuttugu ár. Þá
sneri allt Ísraels hús sér til Drottins.
3 Samúel sagði við allt Ísraels hús: "Ef þér viljið snúa yður til Drottins af öllu hjarta, þá
fjarlægið hin útlendu goð frá yður og Astörturnar og snúið hjarta yðar til Drottins og þjónið
honum einum. Mun hann þá frelsa yður af hendi Filista."
4 Þá köstuðu Ísraelsmenn burt Baölum og Astörtum og þjónuðu Drottni einum.
5 Samúel sagði: "Stefnið saman öllum Ísrael í Mispa, og skal ég þá biðja fyrir yður til
Drottins."
6 Söfnuðust þeir þá saman í Mispa og jusu vatn og úthelltu því fyrir Drottni. Og þeir
föstuðu þann dag og sögðu þar: "Vér höfum syndgað móti Drottni!" Og Samúel dæmdi
Ísraelsmenn í Mispa.
7 En er Filistar heyrðu, að Ísraelsmenn höfðu safnast saman í Mispa, þá fóru höfðingjar
Filista á móti Ísrael. Og er Ísraelsmenn heyrðu það, urðu þeir hræddir við Filista.
8 Og Ísraelsmenn sögðu við Samúel: "Lát eigi af að hrópa til Drottins, Guðs vors, fyrir oss,
að hann frelsi oss af hendi Filista."
9 Þá tók Samúel dilklamb og fórnaði í brennifórn - alfórn - Drottni til handa. Og Samúel
hrópaði til Drottins fyrir Ísrael, og Drottinn bænheyrði hann.
10 En meðan Samúel var að fórna brennifórninni, voru Filistar komnir í nánd til að berjast
við Ísrael. En Drottinn sendi þrumuveður með miklum gný yfir Filista á þeim degi og gjörði
þá felmtsfulla, svo að þeir biðu ósigur fyrir Ísrael.
11 Og Ísraelsmenn fóru út frá Mispa og eltu Filista og drápu þá á flóttanum, allt þar til
komið var niður fyrir Betkar.
12 Þá tók Samúel stein og reisti hann upp milli Mispa og Jesjana og kallaði hann Ebeneser
og sagði: "Hingað til hefir Drottinn hjálpað oss."
13 Þannig voru Filistar yfirbugaðir, og komu þeir ekki framar inn í land Ísraels. Og hönd
Drottins var gegn Filistum meðan Samúel lifði.
14 En borgir þær, sem Filistar höfðu tekið frá Ísrael, komu aftur undir Ísrael, frá Ekron allt til
Gat, og landinu, er að þeim lá, náði Ísrael einnig úr höndum Filista. Og friður komst á milli
Ísraels og Amoríta.
15 Samúel dæmdi Ísrael meðan hann lifði.
16 Og hann ferðaðist um á ári hverju og kom til Betel, Gilgal og Mispa og dæmdi Ísrael á

öllum þessum stöðum.

17 Og hann sneri aftur til Rama, því að þar átti hann heima, og þar dæmdi hann Ísrael. Og hann reisti Drottni þar altari.

KAFLA 8

Er Samúel var orðinn gamall, setti hann sonu sína dómara yfir Ísrael.

2 Frumgetinn sonur hans hét Jóel, en annar sonur hans Abía. Þeir dæmdu í Beerseba.

3 En synir hans fetuðu ekki í fótspor hans, heldur hneigðust þeir til ágirndar og þágu mútur og hölluðu réttinum.

4 Þá söfnuðust allir öldungar Ísraels saman og fóru á fund Samúels í Rama

5 og sögðu við hann: "Sjá, þú ert nú orðinn gamall og synir þínir feta ekki í fótspor þín. Set oss því konung til að dæma oss, eins og er hjá öllum öðrum þjóðum."

6 En Samúel mislíkaði það, að þeir sögðu: "Gef oss konung til þess að dæma oss!" Og Samúel bað til Drottins.

7 Drottinn sagði við Samúel: "Lát þú að orðum lýðsins í öllu því, sem þeir biðja þig um, því að þeir hafa ekki hafnað þér, heldur hafa þeir hafnað mér, að ég skuli ekki lengur vera konungur yfir þeim.

8 Svona hafa þeir ávallt breytt frá þeim degi, er ég leiddi þá út af Egyptalandi, allt fram á þennan dag. Þeir hafa yfirgefið mig og þjónað öðrum guðum. Öldungis á sama hátt fara þeir nú og með þig.

9 Lát því nú að orðum þeirra. Þó skalt þú vara þá alvarlega við, og segja þeim háttu konungsins, sem ríkja á yfir þeim."

10 Þá sagði Samúel lýðnum, sem heimti af honum konung, öll orð Drottins

11 og mælti: "Þessi mun verða háttur konungsins, sem yfir yður á að ríkja: Sonu yðar mun hann taka og setja þá við vagn sinn og á hesta sína, og þeir munu hlaupa fyrir vagni hans,

12 og hann mun skipa þá höfuðsmenn yfir þúsund og höfuðsmenn yfir fimmtíu, og setja þá til að plægja akurland sitt og skera upp korn sitt og gjöra hernaðartygi sín og ökutygi.

13 Og dætur yðar mun hann taka og láta þær búa til smyrsl, elda og baka.

14 Og bestu lendur yðar, víngarða og olífugarða mun hann taka og gefa þjónum sínum,

15 og af sáðlöndum yðar og víngörðum mun hann taka tíund og gefa hana geldingum sínum og þjónum sínum.

16 Og þræla yðar og ambáttir og hina bestu uxa yðar og asna yðar mun hann taka og hafa til sinna verka.

17 Af sauðfénaði yðar mun hann taka tíund, en sjálfir munuð þér verða þrælar hans.

18 Þá munuð þér hrópa undan konungi yðar, er þér þá hafið kjörið yður, en þá mun Drottinn ekki svara yður."

19 En fólkið vildi ekki hlýða fortölum Samúels og sagði: "Nei, konungur skal yfir oss vera,

20 svo að vér séum eins og allar aðrar þjóðir, og konungur vor skal dæma oss og vera fyrirliði vor og heyja bardaga vora."

21 Samúel hlýddi á öll ummæli lýðsins og tjáði þau fyrir Drottni.

22 En Drottinn sagði við Samúel: "Lát þú að orðum þeirra og set yfir þá konung." Þá sagði Samúel við Ísraelsmenn: "Farið burt, hver til síns heimkynnis."

KAFLA 9

Maður er nefndur Kís. Hann var úr Benjamín og var sonur Abíels, Serórssonar,
Bekóratssonar, Afíasonar, sonar Benjamíníta nokkurs, auðugur maður.
2 Hann átti son, er Sál hét, fyrirmannlegan og fríðan. Enginn af Ísraelsmönnum var fríðari
en hann. Hann var höfði hærri en allur lýður.
3 Ösnur Kíss, föður Sáls, týndust, og Kís sagði við Sál, son sinn: "Tak með þér einn af
sveinunum og farðu og leitaðu að ösnunum."
4 Og þeir fóru um Efraímfjöll og þeir fóru um Salísaland, en fundu þær ekki. Síðan fóru
þeir um Saalímland, en þær voru þar eigi. Þá fóru þeir um Benjamínsland, en fundu þær
ekki.
5 En er þeir voru komnir í Súf-land, þá sagði Sál við svein sinn, þann er með honum var:
"Kom þú, við skulum snúa við, svo að faðir minn fari ekki að undrast um okkur, í stað þess
að hugsa um ösnurnar."
6 Sveinninn svaraði honum: "Sjá, í borg þessari er guðsmaður einn, og er maðurinn
frægur. Allt rætist, sem hann segir. Nú skulum við fara þangað; má vera að hann segi
okkur, hvaða leið við eigum að halda."
7 Sál sagði við hann: "Sjá, ef við förum, hvað eigum við þá að færa manninum? Því að
brauðið er þrotið í malpokum okkar og gjöf höfum við enga að færa guðsmanninum. Hvað
höfum við?"
8 Þá svaraði sveinninn Sál aftur og mælti: "Sjá, ég hefi hjá mér fjórðung úr silfursikli. Hann
ætla ég að gefa guðsmanninum, til þess að hann segi okkur, hvaða leið við eigum að
halda."
9 (Fyrrum komust menn svo að orði í Ísrael, þá er þeir gengu til frétta við Guð: "Komið, vér
skulum fara til sjáandans!" Því að þeir, sem nú eru kallaðir spámenn, voru fyrrum kallaðir
sjáendur.)
10 Þá sagði Sál við svein sinn: "Þú hefir rétt að mæla. Kom þú, við skulum fara!" Síðan
fóru þeir til borgarinnar, þar sem guðsmaðurinn var.
11 Er þeir voru að ganga upp stíginn upp að borginni, hittu þeir stúlkur, sem gengu út að
sækja vatn, og sögðu við þær: "Er sjáandinn hér?"
12 Þær svöruðu þeim og sögðu: "Já, hann er rétt á undan ykkur. Hann er alveg nýkominn
til borgarinnar, því að lýðurinn ætlar í dag að færa sláturfórnir á fórnarhæðinni.
13 Óðara en þið komið inn í borgina, munuð þið finna hann, áður en hann gengur upp á
fórnarhæðina til að eta, því að lýðurinn etur ekki fyrr en hann kemur, af því að hann
blessar fórnirnar; eftir það eta þeir, sem boðnir eru. Og gangið nú upp þangað, því að
einmitt nú munuð þið finna hann."
14 Síðan gengu þeir upp til borgarinnar. Þegar þeir komu inn í borgina, sjá, þá gekk
Samúel út á móti þeim og ætlaði upp á fórnarhæðina.
15 Nú hafði Drottinn, daginn áður en Sál kom, opinberað Samúel þetta:
16 "Í þetta mund á morgun mun ég senda til þín mann úr Benjamínslandi, og skalt þú
smyrja hann til höfðingja yfir lýð minn Ísrael, og hann mun frelsa minn lýð af hendi
Filistanna, því að ég hefi séð ánauð míns lýðs, og kvein hans hefir borist til mín."
17 En er Samúel sá Sál, sagði Drottinn við hann: "Þetta er maðurinn, sem ég sagði um við
þig: ‚Hann skal drottna yfir mínum lýð.'"
18 Sál gekk þá til Samúels í miðju borgarhliðinu og mælti: "Seg mér, hvar á sjáandinn
heima?"
19 Samúel svaraði Sál og mælti: "Ég er sjáandinn. Gakk á undan mér upp á fórnarhæðina.
Þið skuluð eta með mér í dag, en á morgun snemma mun ég láta þig fara og fræða þig um
allt það, er þú ber fyrir brjósti.

20 Og að því er snertir ösnurnar, sem töpuðust hjá þér fyrir þremur dögum, þá vertu ekki
áhyggjufullur út af þeim, því að þær eru fundnar. En hver mun hljóta allar hnossir Ísraels,
hver nema þú og öll ætt föður þíns?"

21 Sál svaraði og mælti: "Er ég ekki Benjamíníti, kominn af einni af hinum minnstu
kynkvíslum Ísraels, og ætt mín hin lítilmótlegasta af öllum ættum Benjamíns kynkvíslar?
Hví mælir þú þá slíkt við mig?"

22 Samúel tók Sál og svein hans og leiddi þá inn í matsalinn, og hann vísaði þeim til sætis
efst meðal boðsmannanna, en þeir voru um þrjátíu manns.

23 Og Samúel sagði við matsveininn: "Kom þú nú með stykkið, sem ég fékk þér og sagði
þér að taka frá."

24 Þá bar matsveinninn fram bóginn og rófuna og setti fyrir Sál. Og Samúel mælti: "Sjá,
það sem afgangs varð, er nú sett fyrir þig. Et, því að á hinum ákveðna tíma var það geymt
þér, þá er sagt var: Ég hefi boðið fólkinu!" Og Sál át með Samúel þann dag.

25 Og þeir gengu niður af hæðinni ofan í borgina, og var búið um Sál á þakinu, og lagðist
hann til svefns.

26 Þegar lýsti af degi, kallaði Samúel á Sál uppi á þakinu og mælti: "Rís nú á fætur, svo að
ég geti fylgt þér á leið." Þá reis Sál á fætur, og þeir gengu báðir út, hann og Samúel.

27 En er þeir voru komnir út fyrir borgina, sagði Samúel við Sál: "Segðu sveininum að fara
á undan okkur, - og hann fór á undan - en statt þú kyrr, svo að ég megi flytja þér orð frá
Guði."

KAFLA 10

Þá tók Samúel buðk með olífuolíu og hellti yfir höfuð honum og minntist við hann og
mælti: "Nú hefir Drottinn smurt þig til höfðingja yfir lýð sinn Ísrael, og þú skalt drottna yfir
lýð Drottins og þú skalt frelsa hann af hendi óvina hans. Og þetta skalt þú til marks hafa
um, að Drottinn hefir smurt þig til höfðingja yfir arfleifð sína:

2 Þegar þú ert farinn frá mér í dag, munt þú hitta tvo menn við gröf Rakelar á Benjamíns
landamærum hjá Selsa, og þeir munu segja við þig: ‚Ösnurnar, sem þú fórst að leita að,
eru fundnar. En faðir þinn er hættur að hugsa um ösnurnar og farinn að undrast um ykkur
og segir: Hvað á ég að gjöra viðvíkjandi syni mínum?'

3 Og þegar þú nú heldur áfram þaðan og kemur að Taboreik, þá munu þrír menn mæta
þér þar, sem eru á leið upp til Guðs í Betel. Einn þeirra ber þrjú kið, annar ber þrjá
brauðhleifa og hinn þriðji ber vínlegil.

4 Þeir munu heilsa þér og gefa þér tvö brauð; skalt þú þiggja þau af þeim.

5 Eftir það munt þú koma til Gíbeu Guðs, þar sem súla Filista stendur. Og þegar þú kemur
inn í borgina, þá munt þú mæta hóp spámanna, sem eru á leið ofan af fórnarhæðinni með
hörpur, bumbur, hljóðpípur og gígjur á undan sér og sjálfir eru í spámannlegum guðmóði.

6 Þá mun andi Drottins koma yfir þig, svo að þú munt komast í spámannlegan guðmóð
með þeim og verða annar maður.

7 Og þegar þú sér þessi tákn koma fram, þá neyt þess færis, sem þér býðst, því að Guð er
með þér.

8 Og þú skalt fara á undan mér ofan til Gilgal. Og sjá, ég mun koma heim til þín og bera
fram brennifórnir og fórna heillafórnum. Þú skalt bíða í sjö daga, þar til er ég kem til þín,
og þá skal ég láta þig vita, hvað þú átt að gjöra."

9 Þegar Sál nú sneri sér við og gekk burt frá Samúel, þá umbreytti Guð hjarta hans, og öll
þessi tákn komu fram þennan sama dag.

10 Er þeir komu til Gíbeu, kom hópur spámanna á móti honum. Og andi Guðs kom yfir
hann, svo að hann komst í spámannlegan guðmóð meðal þeirra.
11 En þegar allir þeir, sem þekkt höfðu hann áður, sáu, að guðmóður var kominn á hann
eins og á spámennina, þá sögðu menn hver við annan: "Hvað kemur að syni Kíss? Er og
Sál meðal spámannanna?"
12 Þá svaraði maður nokkur þaðan og sagði: "Hver er þá faðir þeirra?" Þaðan er máltækið
komið: "Er og Sál meðal spámannanna?"
13 En er hinn spámannlegi guðmóður var af honum, þá fór hann heim til sín.
14 Þá sagði föðurbróðir Sáls við hann og við svein hans: "Hvert fóruð þið?" Og hann sagði:
"Að leita að ösnunum. Og þegar við fundum þær hvergi, þá fórum við til Samúels."
15 Þá sagði föðurbróðir Sáls: "Seg mér frá, hvað Samúel sagði við ykkur."
16 Og Sál sagði við föðurbróður sinn: "Hann sagði okkur, að ösnurnar væru fundnar." En
það, sem Samúel hafði sagt um konungdóminn, frá því sagði hann honum eigi.
17 Samúel kallaði lýðinn saman til Drottins í Mispa
18 og sagði við Ísraelsmenn: "Svo segir Drottinn, Ísraels Guð: Ég hefi leitt Ísrael út af
Egyptalandi, og ég hefi frelsað yður undan valdi Egypta og undan valdi allra þeirra
konungsríkja, er kúguðu yður.
19 En þér hafið í dag hafnað Guði yðar, sem hjálpað hefir yður úr öllum nauðum yðar og
þrengingum, og sagt: ‚Nei, heldur skalt þú setja konung yfir oss.' En gangið nú fram fyrir
Drottin eftir ættkvíslum yðar og þúsundum."
20 Síðan lét Samúel allar ættkvíslir Ísraels ganga fram, og féll hlutur á Benjamíns ættkvísl.
21 Þá lét hann Benjamíns ættkvísl ganga fram eftir kynþáttum hennar, og féll hlutur á
kynþátt Matríta. Þá lét hann kynþátt Matríta ganga fram mann fyrir mann, og féll hlutur á
Sál Kísson. Var hans þá leitað, en hann fannst ekki.
22 Þá spurðust þeir enn fyrir hjá Drottni: "Er maðurinn kominn hingað?" Drottinn svaraði:
"Sjá, hann hefir falið sig hjá farangrinum."
23 Þá hlupu þeir þangað og sóttu hann. Og er hann gekk fram meðal lýðsins, þá var hann
höfði hærri en allur lýður.
24 Og Samúel sagði við allan lýðinn: "Hafið þér séð, að hann sem Drottinn hefir útvalið, er
slíkur, að enginn er hans líki meðal alls fólksins?" Þá æpti allur lýðurinn og sagði:
"Konungurinn lifi!"
25 Og Samúel sagði lýðnum réttindi konungdómsins og skrifaði þau í bók og lagði hana til
geymslu frammi fyrir Drottni. Síðan lét Samúel allan lýðinn burt fara, hvern heim til sín.
26 Þá fór og Sál heim til Gíbeu, og með honum fóru hraustmennin, sem Guð hafði snortið
hjartað í.
27 En hrakmenni nokkur sögðu: "Hvað ætli þessi hjálpi oss?" Og þeir fyrirlitu hann og
færðu honum engar gjafir, en hann lét sem hann vissi það ekki.

KAFLA 11

Nahas Ammóníti fór og settist um Jabes í Gíleað. Þá sögðu allir Jabesbúar við Nahas:
"Gjör þú sáttmála við oss, og munum vér þjóna þér."
2 Nahas Ammóníti svaraði þeim: "Með þeim kostum vil ég gjöra sáttmála við yður, að ég
stingi út á yður öllum hægra augað og gjöri öllum Ísrael háðung með því."
3 Öldungarnir í Jabes sögðu við hann: "Gef oss sjö daga frest, og munum vér senda
sendiboða um allt Ísraels land, og ef enginn þá hjálpar oss, munum vér gefast upp fyrir

þér."

4 Þegar sendiboðarnir komu til Gíbeu Sáls og báru upp erindi sitt í áheyrn lýðsins, þá hóf allur lýðurinn upp raust sína og grét.

5 Og sjá, þá kom Sál á eftir nautunum utan af akri. Og Sál mælti: "Hvað ber til þess, að fólkið er að gráta?" Og þeir sögðu honum erindi Jabesmanna.

6 Þá kom andi Guðs yfir Sál, er hann heyrði þessi tíðindi, og varð hann reiður mjög.

7 Og hann tók tvo uxa og brytjaði þá og sendi stykkin um allt Ísraels land með sendiboðunum og lét þá orðsending fylgja: "Svo skal farið með naut hvers þess manns, er eigi fylgir Sál og Samúel í hernað." Þá kom ótti Drottins yfir fólkið, svo að þeir lögðu af stað sem einn maður.

8 Og hann kannaði liðið í Besek, og voru þá Ísraelsmenn þrjú hundruð þúsund og Júdamenn þrjátíu þúsund.

9 Og þeir sögðu við sendiboðana, sem komnir voru: "Segið svo mönnunum í Jabes í Gíleað: Á morgun um hádegisbil skal yður koma hjálp." Og sendimennirnir komu og sögðu Jabesbúum frá þessu, og urðu þeir glaðir við.

10 Og Jabesbúar sögðu við Nahas: "Á morgun munum vér gefast upp fyrir yður. Þá getið þér gjört við oss hvað sem yður gott þykir."

11 En morguninn eftir skipti Sál liðinu í þrjá flokka, og brutust þeir inn í herbúðirnar um morgunvökuna og felldu Ammóníta fram til hádegis. Og þeir, sem af komust, dreifðust víðsvegar, svo að ekki urðu eftir af þeim tveir saman.

12 Þá sagði fólkið við Samúel: "Hverjir voru það, sem sögðu: ‚Á Sál að verða konungur yfir oss?' Framseljið þá menn, svo að vér getum drepið þá."

13 En Sál sagði: "Engan mann skal deyða á þessum degi, því að í dag hefir Drottinn veitt Ísrael sigur."

14 Samúel sagði við lýðinn: "Komið, vér skulum fara til Gilgal og endurnýja þar konungdóminn."

15 Þá fór allur lýðurinn til Gilgal og gjörði Sál þar að konungi frammi fyrir Drottni í Gilgal. Og þeir fórnuðu þar heillafórnum frammi fyrir Drottni, og Sál og allir Ísraelsmenn glöddu sig þar mikillega.

KAFLA 12

Samúel mælti til alls Ísraels: "Sjá, ég hefi látið að orðum yðar í öllu því, sem þér hafið beiðst af mér, og ég hefi sett yfir yður konung.

2 Og sjá, nú gengur konungurinn frammi fyrir yður, en ég er orðinn gamall og grár fyrir hærum, og synir mínir eru meðal yðar. En ég hefi gengið fyrir augliti yðar frá barnæsku fram á þennan dag.

3 Hér er ég, vitnið á móti mér frammi fyrir Drottni og hans smurða: Hvers uxa hefi ég tekið? Og hvers asna hefi ég tekið? Og hvern hefi ég féflett? Hverjum hefi ég sýnt ofríki? Og af hverjum hefi ég þegið mútu eða jafnvel eina skó? Vitnið móti mér, og mun ég gjalda yður það aftur."

4 Þeir svöruðu: "Eigi hefir þú féflett oss, og eigi hefir þú sýnt oss ofríki, og við engu hefir þú af nokkurs manns hendi tekið."

5 Hann sagði við þá: "Drottinn sé vitni móti yður, og hans smurði sé vitni í dag, að þér hafið ekkert fundið í minni hendi." Og þeir sögðu: "Já, þeir skulu vera vitni!"

6 Þá sagði Samúel við lýðinn: "Drottinn sé vitni, hann sem skóp Móse og Aron og leiddi feður yðar út af Egyptalandi.

7 Gangið nú fram, til þess að ég deili á yður frammi fyrir Drottni og minni yður á allar
velgjörðir Drottins, sem hann hefir auðsýnt yður og feðrum yðar.
8 Þegar Jakob var kominn til Egyptalands, þjáðu Egyptar þá. Þá hrópuðu feður yðar til
Drottins, og Drottinn sendi Móse og Aron, og þeir leiddu feður yðar út af Egyptalandi, og
hann fékk þeim bústað í þessu landi.
9 En þeir gleymdu Drottni, Guði sínum. Þá seldi hann þá í hendur Sísera, hershöfðingja
Jabíns konungs í Hasór, og í hendur Filistum og í hendur Móabskonungi, svo að þeir
herjuðu á þá.
10 En þeir hrópuðu til Drottins og sögðu: ‚Vér höfum syndgað, þar sem vér höfum yfirgefið
Drottin og þjónað Baölum og Astörtum; en frelsa oss nú af hendi óvina vorra, þá skulum
vér þjóna þér.'
11 Þá sendi Drottinn Jerúbbaal, Barak, Jefta og Samúel og frelsaði yður af hendi óvina
yðar allt í kring, svo að þér bjugguð óhultir.
12 En er þér sáuð, að Nahas, konungur Ammóníta, fór í móti yður, þá sögðuð þér við mig:
‚Nei, konungur skal drottna yfir oss!' - en Drottinn, Guð yðar, er þó konungur yðar.
13 Þarna er nú konungurinn, sem þér hafið valið, sem þér hafið beðið um. Drottinn hefir nú
sett yfir yður konung.
14 Ef þér óttist Drottin og þjónið honum og hlýðið hans raustu og óhlýðnist ekki skipun
Drottins, og ef þér, bæði þér sjálfir og konungurinn, sem ríkir yfir yður, fylgið Drottni, Guði
yðar, þá fer vel,
15 en ef þér hlýðið ekki raustu Drottins og óhlýðnist skipun Drottins, þá mun hönd Drottins
vera á móti yður og konungi yðar.
16 Gangið nú fram og sjáið þann mikla atburð, er Drottinn lætur verða fyrir augum yðar.
17 Er nú ekki hveitiuppskera? Ég ætla að biðja Drottin að senda þrumur og regn. Þá
skuluð þér kannast við og skilja, hversu mikið illt þér gjörðuð í augum Drottins, er þér
beiddust að fá konung."
18 Og Samúel ákallaði Drottin, og Drottinn sendi þrumur og regn þennan sama dag. Þá
varð lýðurinn mjög hræddur við Drottin og við Samúel.
19 Og allur lýðurinn sagði við Samúel: "Bið til Drottins Guðs þíns fyrir þjónum þínum, svo
að vér deyjum ekki, því að vér höfum bætt þeirri misgjörð ofan á allar syndir vorar, að vér
höfum beiðst konungs."
20 Samúel sagði við lýðinn: "Óttist ekki. Þér hafið að vísu framið þessa misgjörð, en víkið
nú ekki frá Drottni og þjónið Drottni af öllu hjarta yðar
21 og eltið ekki fánýtin, sem að engu liði eru og eigi frelsa, því að fánýt eru þau.
22 Því að Drottinn mun eigi útskúfa lýð sínum vegna síns mikla nafns, af því að Drottni
hefir þóknast að gjöra yður að sínum lýð.
23 Og fjarri sé það mér að syndga á móti Drottni með því að hætta að biðja fyrir yður. Ég
vil kenna yður hinn góða og rétta veg.
24 Óttist aðeins Drottin og þjónið honum trúlega af öllu hjarta yðar, því sjáið, hversu mikið
hann hefir fyrir yður gjört.
25 En ef þér breytið illa, þá verður bæði yður og konungi yðar í burtu kippt."

KAFLA 13

Sál var þrítugur að aldri, þá er hann varð konungur, og ríkti í tvö ár yfir Ísrael.

2 Sál valdi sér þrjú þúsund manns af Ísrael. Af þeim voru tvö þúsund hjá Sál í Mikmas og á Betelfjöllum, en eitt þúsund hjá Jónatan í Gíbeu í Benjamín. Hitt liðið lét hann brott fara, hvern heim til sín.

3 Jónatan drap landstjóra Filista, sem sat í Geba, og Filistar fréttu það. Og Sál lét þeyta lúður um allt landið og sagði: "Hebrear skulu heyra það."

4 Og allur Ísrael heyrði sagt: "Sál hefir drepið landstjóra Filista, og Filistar hafa andstyggð á Ísrael." Og liðinu var stefnt saman til þess að fara með Sál til Gilgal.

5 Filistar söfnuðust saman til að berjast við Ísrael, þrjú þúsund vagnar og sex þúsund riddarar og fótgöngulið, svo margt sem sandur á sjávarströndu, og þeir lögðu af stað og settu herbúðir sínar í Mikmas fyrir austan Betaven.

6 Og er Ísraelsmenn sáu, að þeir voru komnir í kreppu, því að að þeim þrengdi, þá faldi liðið sig í hellum, jarðholum, klettaskorum, gjótum og gryfjum.

7 Nokkrir Hebreanna fóru yfir vöðin á Jórdan yfir í Gaðs land og Gíleaðs. Sál var enn í Gilgal, en allt liðið hafði flúið burt frá honum fyrir hræðslu sakir.

8 Og hann beið í sjö daga, til þess tíma, er Samúel hafði til tekið, en Samúel kom ekki til Gilgal, og fólkið dreifðist burt frá honum.

9 Þá sagði Sál: "Færið mér hingað brennifórnina og heillafórnirnar." Og hann fórnaði brennifórninni.

10 En er hann hafði fórnað brennifórninni, sjá, þá kom Samúel. Og Sál gekk út á móti honum til þess að heilsa honum.

11 Og Samúel mælti: "Hvað hefir þú gjört?" Sál svaraði: "Þegar ég sá, að liðið dreifðist burt frá mér og að þú komst ekki á tilteknum tíma, en Filistar söfnuðust saman í Mikmas,

12 þá hugsaði ég: ‚Nú munu Filistar fara ofan á móti mér til Gilgal, áður en ég hefi blíðkað Drottin.' Fyrir því herti ég upp hugann og fórnaði brennifórninni."

13 Þá sagði Samúel við Sál: "Heimskulega hefir þér farið. Þú hefir ekki gætt skipunar Drottins, Guðs þíns, sem hann fyrir þig lagði, því að nú hefði Drottinn staðfest konungdóm þinn yfir Ísrael að eilífu.

14 En nú mun konungdómur þinn ekki standa. Drottinn hefir leitað sér að manni eftir sínu hjarta, og hann hefir Drottinn skipað höfðingja yfir lýð sinn, því að þú hefir ekki gætt þess, er Drottinn fyrir þig lagði."

15 Þá tók Samúel sig upp og fór frá Gilgal og hélt leiðar sinnar. En leifarnar af liðinu fóru á eftir Sál í móti herliðinu. Og er þeir voru komnir frá Gilgal til Gíbeu í Benjamín, þá kannaði Sál liðið, sem hjá honum var, um sex hundruð manns.

16 Sál og Jónatan sonur hans og liðið, sem með þeim var, sátu í Geba í Benjamín, en Filistar höfðu sett herbúðir sínar í Mikmas.

17 Ránssveit fór út úr herbúðum Filista í þrem hópum. Einn hópurinn stefndi veginn til Ofra inn í Sjúal-land,

18 annar hópurinn stefndi veginn til Bet Hóron, og þriðji hópurinn stefndi veginn til hæðarinnar, sem gnæfir yfir Sebóímdalinn gegnt eyðimörkinni.

19 Enginn járnsmiður var til í öllu Ísraelslandi, því að Filistar hugsuðu: "Hebrear mega ekki smíða sverð eða spjót."

20 (Ísraelsmenn urðu að fara ofan til Filista, ef þeir vildu láta hvessa plógjárn sín, haka, axir og sigðir.

21 Gjaldið var tveir þriðju úr sikli fyrir plógjárn og haka, og þriðjungur úr sikli fyrir gaffla og axir og fyrir að setja brodd á broddstaf.)

22 Þannig hafði gjörvallt liðið, sem var með Sál og Jónatan, hvorki sverð né spjót í höndum
orustudaginn, en Sál og Jónatan sonur hans höfðu það.
23 Varðflokkur Filista fór nú og settist í skarðið hjá Mikmas.

KAFLA 14

Svo bar við einn dag, að Jónatan sonur Sáls sagði við skjaldsvein sinn: "Kom þú, við
skulum fara yfir til varðflokks Filista, sem er þarna hinumegin." En hann sagði ekki föður
sínum frá því.
2 En Sál sat utanvert við Gíbeu undir granateplatrénu, sem er hjá Mígron, og liðið, sem
hann hafði með sér, var hér um bil sex hundruð manns.
3 Og Ahía, sonur Ahítúbs, bróður Íkabóðs, Pínehassonar, Elísonar, prests Drottins í Síló,
bar hökulinn. En liðið vissi ekki, að Jónatan hafði farið.
4 Á milli klifanna, sem Jónatan vildi um fara yfir til varðflokks Filistanna, var hvor hamarinn
sínum megin. Hét annar Bóses, en hinn Sene.
5 Annar hamarinn var að norðanverðu og var brattur, gegnt Mikmas, en hinn að
sunnanverðu, gegnt Geba.
6 Jónatan sagði við skjaldsvein sinn: "Kom þú, við skulum fara yfir til varðflokks þessara
óumskornu manna. Vera má, að Drottinn framkvæmi eitthvað oss í hag, því að ekkert
getur tálmað Drottni að veita sigur, hvort heldur er með mörgum eða fáum."
7 Skjaldsveinninn svaraði honum: "Gjör þú öldungis eins og þér leikur hugur á, sjá, ég
mun fylgja þér. Vil ég það eitt, er þú vilt."
8 Jónatan mælti: "Sjá, við förum nú yfir til mannanna og látum þá sjá okkur.
9 Ef þeir þá kalla til okkar: ‚Nemið staðar, þangað til vér komum til ykkar!' þá skulum við
standa kyrrir, þar sem við erum staddir, og eigi fara upp til þeirra.
10 En ef þeir kalla: ‚Komið hingað upp til vor!' þá skulum við fara upp þangað, því að þá
hefir Drottinn gefið þá í okkar hendur. Skulum við hafa það að marki."
11 Síðan létu þeir báðir varðflokk Filistanna sjá sig, og Filistar sögðu: "Sjá, Hebrear koma
fram úr holunum, sem þeir hafa falið sig í."
12 Þá kölluðu varðmennirnir til Jónatans og skjaldsveins hans: "Komið hingað upp til vor,
og skulum vér segja ykkur tíðindi." Þá sagði Jónatan við skjaldsvein sinn: "Kom nú upp á
eftir mér, því að Drottinn hefir gefið þá í hendur Ísraels."
13 Og Jónatan klifraði upp á höndum og fótum og skjaldsveinn hans á eftir honum. Þá
lögðu þeir á flótta fyrir Jónatan. En hann felldi þá, og skjaldsveinn hans vann á þeim á eftir
honum.
14 Og þeir sem Jónatan og skjaldsveinn hans lögðu að velli í þessu fyrsta áhlaupi, voru
um tuttugu manns, eins og þegar plógur flettir sundur sverðinum á dagplægi lands.
15 Þá sló ótta yfir herbúðirnar á völlunum og yfir allt liðið. Varðsveitin og ránsflokkurinn
urðu einnig skelkaðir, og landið nötraði, og varð það að mikilli skelfingu.
16 Sjónarverðir Sáls í Gíbeu í Benjamín lituðust um, og sjá, þá var allt á tjá og tundri í
herbúðum Filista.
17 Og Sál sagði við mennina, sem með honum voru: "Kannið nú liðið og hyggið að, hver
frá oss hefir farið." Könnuðu þeir þá liðið, og vantaði þá Jónatan og skjaldsvein hans.
18 Þá mælti Sál við Ahía: "Kom þú með hökulinn!" - því að hann bar þá hökulinn frammi
fyrir Ísraelsmönnum.
19 En meðan Sál var að tala við prestinn, varð ysinn í herbúðum Filista æ meiri og meiri,

svo að Sál sagði við prestinn: "Hættu við það!"

20 Og Sál og allt liðið, sem með honum var, safnaðist saman. En er þeir komu í orustuna, sjá, þá reiddi þar hver sverð að öðrum, og allt var í uppnámi.

21 En Hebrear þeir, er að undanförnu höfðu lotið Filistum og farið höfðu með þeim í stríðið, snerust nú og í móti þeim og gengu í lið með Ísraelsmönnum, þeim er voru með Sál og Jónatan.

22 Og er allir Ísraelsmenn, þeir er falið höfðu sig á Efraímfjöllum, fréttu, að Filistar væru lagðir á flótta, þá veittu þeir þeim og eftirför til þess að berjast við þá.

23 Þannig veitti Drottinn Ísrael sigur á þeim degi. Orustan þokaðist fram hjá Betaven,

24 og Ísraelsmenn voru mæddir orðnir þann dag. Þá gjörði Sál mikið glappaverk. Hann lét liðið vinna svolátandi eið: "Bölvaður sé sá, sem neytir matar áður en kveld er komið og ég hefi hefnt mín á óvinum mínum!" Fyrir því bragðaði enginn af liðinu mat.

25 En nú voru hunangsbú á völlunum.

26 Og er liðið kom að hunangsbúunum, sjá, þá voru býflugurnar flognar út, en þrátt fyrir það bar enginn hönd að munni, því að liðið hræddist eiðinn.

27 En Jónatan hafði eigi hlýtt á, þá er faðir hans lét liðið vinna eiðinn. Hann rétti því út enda stafsins, sem hann hafði í hendinni, og dýfði honum í hunangsseiminn og bar hönd sína að munni sér. Urðu augu hans þá aftur fjörleg.

28 Þá tók einn úr liðinu til máls og sagði: "Faðir þinn hefir látið liðið vinna svolátandi eið: ‚Bölvaður sé sá, sem matar neytir í dag!'" En liðið var þreytt.

29 Jónatan svaraði: "Faðir minn leiðir landið í ógæfu. Sjáið, hversu fjörleg augu mín eru, af því að ég bragðaði ögn af þessu hunangi.

30 Hversu miklu meira mundi mannfallið hafa verið meðal Filista en það nú er orðið, ef liðið hefði etið nægju sína í dag af herfangi óvinanna, er það náði."

31 Og þeir felldu Filista á þeim degi frá Mikmas til Ajalon, og liðið var mjög þreytt.

32 Og liðið fleygði sér yfir herfangið, og tóku þeir bæði sauðfé, naut og kálfa og slátruðu á jörðinni, og fólkið át kjötið með blóðinu.

33 Og menn sögðu Sál frá því og mæltu: "Sjá, fólkið syndgar móti Drottni með því að eta kjötið með blóðinu." Sál sagði: "Þér drýgið glæp. Veltið hingað til mín stórum steini."

34 Og Sál mælti: "Gangið út meðal fólksins og segið þeim: ‚Hver og einn af yður komi til mín með sinn uxa og sína sauðkind og slátrið þeim hér og etið, svo að þér syndgið ekki á móti Drottni með því að eta það með blóðinu.'" Þá kom hver og einn af liðinu um nóttina með það, er hann hafði, og þeir slátruðu því þar.

35 Og Sál reisti Drottni altari. Það var fyrsta altarið, sem hann reisti Drottni.

36 Og Sál mælti: "Vér skulum fara á eftir Filistum í nótt og ræna meðal þeirra, þar til er birtir af degi, og engan af þeim láta eftir verða." Þeir sögðu: "Gjör þú allt, sem þér gott þykir." En presturinn sagði: "Vér skulum ganga hér fram fyrir Guð."

37 Sál gekk þá til frétta við Guð: "Á ég að fara á eftir Filistum? Munt þú gefa þá í hendur Ísrael?" En hann svaraði honum engu þann dag.

38 Þá sagði Sál: "Gangið hingað, allir höfðingjar fólksins, og grennslist eftir og komist að raun um, hver drýgt hefir þessa synd í dag.

39 Því að svo sannarlega sem Drottinn lifir, sá er veitt hefir Ísrael sigur, þó að það væri Jónatan sonur minn, sem hefði drýgt hana, þá skyldi hann láta lífið." En enginn svaraði honum af öllu fólkinu.

40 Þá sagði hann við allan Ísrael: "Verið þér öðrumegin, en ég og Jónatan sonur minn skulum vera hinumegin." Lýðurinn sagði við Sál: "Gjör þú sem þér gott þykir."

41 Þá mælti Sál: "Drottinn, Ísraels Guð, hví svaraðir þú ekki þjóni þínum í dag? Ef þessi
misgjörð hvílir á mér eða Jónatan syni mínum, Drottinn, Ísraels Guð, þá lát þú úrím koma
upp, en ef hún hvílir á lýð þínum Ísrael, þá lát þú túmmím koma upp." Þá kom upp hlutur
Jónatans og Sáls, en fólkið gekk undan.
42 Og Sál mælti: "Hlutið með mér og Jónatan syni mínum!" Kom þá upp hlutur Jónatans.
43 Og Sál sagði við Jónatan: "Segðu mér, hvað hefir þú gjört?" Þá sagði Jónatan honum
frá því og mælti: "Ég bragðaði aðeins ögn af hunangi á stafsendanum, sem ég hafði í
hendinni. Sjá, hér er ég, fyrir það á ég að láta lífið?"
44 Sál svaraði: "Guð gjöri við mig það, er hann vill: lífið verður þú að láta, Jónatan!"
45 En lýðurinn sagði við Sál: "Á Jónatan að láta lífið, hann sem unnið hefir þennan mikla
sigur í Ísrael? Fjarri sé það! Svo sannarlega sem Drottinn lifir, skal ekki eitt höfuðhár hans
falla til jarðar, því að með Guðs hjálp hefir hann unnið í dag." Og fólkið leysti Jónatan út
undan lífláti.
46 Og Sál kom aftur, er hann hafði elt Filista, en Filistar fóru heim til sín.
47 Þá er Sál hafði hlotið konungdóm yfir Ísrael, háði hann ófrið við alla óvini sína allt í
kring: við Móab, við Ammóníta, við Edóm, við konunginn í Sóba og við Filista, og hvert
sem hann sneri sér, vann hann sigur.
48 Hann sýndi og hreysti og vann sigur á Amalek og frelsaði Ísrael af hendi þeirra, er
rændu hann.
49 Synir Sáls voru Jónatan, Jísví og Malkísúa; og dætur hans tvær hétu: hin eldri Merab
og hin yngri Míkal.
50 Og kona Sáls hét Ahínóam, dóttir Ahímaas. Og hershöfðingi hans hét Abner, sonur
Ners, föðurbróður Sáls.
51 Því að Kís, faðir Sáls, og Ner, faðir Abners, voru synir Abíels.
52 Og ófriðurinn við Filista var harður alla ævi Sáls, og sæi Sál einhvern kappa eða
eitthvert hraustmenni, þá tók hann þann mann í sína sveit.

KAFLA 15

Samúel sagði við Sál: "Drottinn sendi mig til þess að smyrja þig til konungs yfir lýð sinn
Ísrael. Hlýð því boði Drottins.
2 Svo segir Drottinn allsherjar: Ég vil hefna þess, er Amalek gjörði Ísrael, að hann gjörði
honum farartálma, þá er hann fór af Egyptalandi.
3 Far því og vinn sigur á Amalek og helgaðu hann banni og allt, sem hann á. Og þú skalt
ekki þyrma honum, heldur skalt þú deyða bæði karla og konur, börn og brjóstmylkinga,
naut og sauðfé, úlfalda og asna."
4 Sál bauð þá út liði og kannaði það í Telam: tvö hundruð þúsundir fótgönguliðs og tíu
þúsundir Júdamanna.
5 Og Sál kom til höfuðborgar Amaleks og setti launsát í dalinn.
6 Og Sál sagði við Keníta: "Komið, víkið undan, farið burt frá Amalekítum, svo að ég
tortími yður ekki með þeim, því að þér sýnduð öllum Ísraelsmönnum góðvild, þá er þeir
fóru af Egyptalandi." Þá viku Kenítar burt frá Amalek.
7 Sál vann sigur á Amalek frá Havíla suður undir Súr, sem liggur fyrir austan Egyptaland.
8 Og Agag, konung Amaleks, tók hann höndum lifandi, en fólkið allt bannfærði hann með
sverðseggjum.
9 Þó þyrmdi Sál og fólkið Agag og bestu sauðunum og nautunum, öldu og feitu

skepnunum, og öllu því, sem vænt var, og vildu ekki bannfæra það. En allt það af
fénaðinum, sem var lélegt og rýrt, bannfærðu þeir.
10 Þá kom orð Drottins til Samúels svohljóðandi:
11 "Mig iðrar þess, að ég gjörði Sál að konungi, því að hann hefir snúið baki við mér og
eigi framkvæmt boð mín." Þá reiddist Samúel og hrópaði til Drottins alla nóttina.
12 Og Samúel lagði snemma af stað næsta morgun til þess að hitta Sál. Og Samúel var
sagt svo frá: "Sál er kominn til Karmel, og sjá, hann hefir reist sér minnismerki. Því næst
sneri hann við og hélt áfram og er farinn ofan til Gilgal."
13 Þegar Samúel kom til Sáls, mælti Sál til hans: "Blessaður sért þú af Drottni, ég hefi
framkvæmt boð Drottins."
14 En Samúel mælti: "Hvaða sauðajarmur er það þá, sem ómar í eyru mér, og hvaða
nautaöskur er það, sem ég heyri?"
15 Sál svaraði: "Þeir komu með það frá Amalekítum, af því að fólkið þyrmdi bestu
sauðunum og nautunum til þess að fórna þeim Drottni Guði sínum, en hitt höfum vér
bannfært."
16 Samúel sagði við Sál: "Hættu nú, og mun ég kunngjöra þér það, sem Drottinn hefir
talað við mig í nótt." Sál sagði við hann: "Tala þú!"
17 Samúel mælti: "Er ekki svo, að þótt þú sért lítill í þínum augum, þá ert þú þó höfuð
Ísraels ættkvísla, því að Drottinn smurði þig til konungs yfir Ísrael?
18 Og Drottinn sendi þig í leiðangur og sagði: ‚Far þú og bannfær syndarana, Amalekíta,
og berst við þá, uns þú hefir gjöreytt þeim.'
19 Hvers vegna hefir þú þá ekki hlýtt boði Drottins, heldur fleygt þér yfir herfangið og gjört
það, sem illt var í augum Drottins?"
20 Þá mælti Sál við Samúel: "Ég hefi hlýtt boði Drottins og hefi farið í leiðangur þann, er
Drottinn sendi mig í, og hefi komið hingað með Agag, Amaleks konung, og Amalek hefi ég
banni helgað.
21 En fólkið tók sauði og naut af herfanginu, hið besta af því bannfærða, til þess að fórna
því í Gilgal Drottni Guði þínum til handa."
22 Samúel mælti: "Hefir þá Drottinn eins mikla velþóknun á brennifórnum og sláturfórnum
eins og á hlýðni við boð sín? Nei, hlýðni er betri en fórn, gaumgæfni betri en feiti hrútanna.
23 Þrjóska er ekki betri en galdrasynd, og þvermóðska er ekki betri en hjáguðadýrkun og
húsgoð. Af því að þú hefir hafnað skipun Drottins, þá hefir hann og hafnað þér og svipt þig
konungdómi."
24 Sál mælti við Samúel: "Ég hefi syndgað, þar eð ég hefi brotið boð Drottins og þín
fyrirmæli, en ég óttaðist fólkið og lét því að orðum þess.
25 Fyrirgef mér nú synd mína og snú þú við með mér, svo að ég megi falla fram fyrir
Drottni."
26 Samúel svaraði Sál: "Ég sný ekki við með þér. Af því að þú hefir hafnað skipun Drottins,
þá hefir og Drottinn hafnað þér og svipt þig konungdómi yfir Ísrael."
27 Samúel sneri sér nú við og ætlaði að ganga burt. Þá greip Sál í lafið á skikkju hans, og
rifnaði það af.
28 Þá mælti Samúel til hans: "Rifið hefir Drottinn frá þér í dag konungdóminn yfir Ísrael og
gefið hann öðrum, sem er betri en þú.
29 Ekki lýgur heldur vegsemd Ísraels, og ekki iðrar hann, því að hann er ekki maður, að
hann iðri."
30 Sál mælti: "Ég hefi syndgað, en sýn mér þó þá virðingu frammi fyrir öldungum þjóðar
minnar og frammi fyrir Ísrael að snúa við með mér, svo að ég megi falla fram fyrir Drottni

Guði þínum."

31 Þá sneri Samúel við og fór með Sál, og Sál féll fram fyrir Drottni.

32 Og Samúel mælti: "Færið mér Agag, Amaleks konung." Og Agag gekk til hans kátur. Og Agag mælti: "Sannlega er nú beiskja dauðans á brott vikin."

33 Þá mælti Samúel: "Eins og sverð þitt hefir gjört konur barnlausar, svo skal nú móðir þín vera barnlaus öðrum konum framar." Síðan hjó Samúel Agag banahögg frammi fyrir Drottni í Gilgal.

34 Því næst fór Samúel til Rama, en Sál fór heim til sín í Gíbeu Sáls.

35 Og Samúel sá ekki Sál upp frá því allt til dauðadags, því að Samúel var sorgmæddur út af Sál, og Drottin iðraði þess, að hann hafði gjört Sál konung yfir Ísrael.

KAFLA 16

Drottinn sagði við Samúel: "Hversu lengi ætlar þú að vera sorgmæddur út af Sál, þar sem ég hefi þó hafnað honum og svipt hann konungdómi yfir Ísrael? Fyll þú horn þitt olíu og legg af stað; ég sendi þig til Ísaí Betlehemíta, því að ég hefi kjörið mér konung meðal sona hans."

2 Samúel svaraði: "Hversu má ég fara? Frétti Sál það, mun hann drepa mig." En Drottinn sagði: "Tak þú með þér kvígu og segðu: ‚Ég er kominn til þess að færa Drottni fórn.'

3 Og bjóð þú Ísaí til fórnarmáltíðarinnar, og ég skal sjálfur láta þig vita, hvað þú átt að gjöra, og þú skalt smyrja mér þann, sem ég mun segja þér."

4 Samúel gjörði það, sem Drottinn sagði. Og er hann kom til Betlehem, gengu öldungar borgarinnar í móti honum hræddir í huga og sögðu: "Kemur þú góðu heilli?"

5 Hann svaraði: "Já, ég er kominn til þess að færa Drottni fórn. Helgið yður og komið með mér til fórnarmáltíðarinnar." Og hann helgaði Ísaí og sonu hans og bauð þeim til fórnarmáltíðarinnar.

6 En er þeir komu, sá Samúel Elíab og hugsaði: "Vissulega stendur hér frammi fyrir Drottni hans smurði."

7 En Drottinn sagði við Samúel: "Lít þú ekki á skapnað hans og háan vöxt því að ég hefi hafnað honum. Guð lítur ekki á það, sem mennirnir líta á. Mennirnir líta á útlitið, en Drottinn lítur á hjartað."

8 Þá kallaði Ísaí á Abínadab og leiddi hann fyrir Samúel. En hann mælti: "Ekki hefir Drottinn heldur kjörið þennan."

9 Þá leiddi Ísaí fram Samma. En Samúel mælti: "Ekki hefir Drottinn heldur kjörið þennan."

10 Þannig leiddi Ísaí fram sjö sonu sína fyrir Samúel, en Samúel sagði við Ísaí: "Engan af þessum hefir Drottinn kjörið."

11 Og Samúel sagði við Ísaí: "Eru þetta allir sveinarnir?" Hann svaraði: "Enn er hinn yngsti eftir, og sjá, hann gætir sauða." Samúel sagði við Ísaí: "Send eftir honum og lát sækja hann, því að vér setjumst ekki til borðs fyrr en hann er kominn hingað."

12 Þá sendi hann eftir honum og lét hann koma, en hann var rauðleitur, fagureygur og vel vaxinn. Og Drottinn sagði: "Statt þú upp, smyr hann, því að þessi er það."

13 Þá tók Samúel olíuhornið og smurði hann mitt á meðal bræðra hans. Og andi Drottins kom yfir Davíð upp frá þeim degi. En Samúel tók sig upp og fór til Rama.

14 Andi Drottins var vikinn frá Sál, en illur andi frá Drottni sturlaði hann.

15 Þá sögðu þjónar Sáls við hann: "Illur andi frá Guði sturlar þig.

16 Herra vor þarf ekki nema að skipa; þjónar þínir standa frammi fyrir þér og munu leita

upp mann, sem kann að leika hörpu. Þá mun svo fara, að þegar hinn illi andi frá Guði
kemur yfir þig, og hann leikur hörpuna hendi sinni, þá mun þér batna."
17 Og Sál sagði við þjóna sína: "Finnið mér mann, sem vel leikur á strengjahljóðfæri, og
færið mér hann."
18 Þá svaraði einn af sveinunum og mælti: "Sjá, ég hefi séð son Ísaí Betlehemíta, sem
kann að leika á strengjahljóðfæri og er hreystimenni og bardagamaður, vel máli farinn og
vaxinn vel, og Drottinn er með honum."
19 Þá gjörði Sál menn til Ísaí og lét segja honum: "Sendu Davíð son þinn til mín, þann er
sauðanna gætir."
20 Þá tók Ísaí tíu brauð, vínbelg og einn geithafur og sendi Sál með Davíð syni sínum.
21 Og Davíð kom til Sáls og þjónaði honum. Lagði Sál mikinn þokka á hann og gjörði hann
að skjaldsveini sínum.
22 Þá sendi Sál til Ísaí og lét segja honum: "Lát þú Davíð ganga í þjónustu mína, því að
hann fellur mér vel í geð."
23 Og jafnan þegar hinn illi andi frá Guði kom yfir Sál, þá tók Davíð hörpuna og lék hana
hendi sinni. Þá bráði af Sál og honum batnaði, og hinn illi andi vék frá honum.

KAFLA 17

Filistar drógu nú saman hersveitir sínar til bardaga, og söfnuðust þeir saman í Sókó, sem
heyrir Júda, og settu þeir herbúðir sínar hjá Efes-Dammím, milli Sókó og Aseka.
2 En Sál og Ísraelsmenn söfnuðust saman og settu herbúðir sínar í Eikidalnum og
bjuggust til bardaga í móti Filistum.
3 Og Filistar stóðu á fjalli öðrumegin og Ísraelsmenn stóðu á fjalli hinumegin, svo að
dalurinn var á milli þeirra.
4 Þá gekk hólmgöngumaður fram úr fylkingum Filista. Hét hann Golíat og var frá Gat.
Hann var á hæð sex álnir og spönn betur.
5 Hann hafði eirhjálm á höfði og var í spangabrynju, og vó brynjan fimm þúsund sikla eirs.
6 Hann hafði legghlífar af eiri á fótum sér og skotspjót af eiri á herðum sér.
7 En spjótskaft hans var sem vefjarrifur, og fjöðurin vó sex hundruð sikla járns.
Skjaldsveinn hans gekk á undan honum.
8 Golíat gekk fram og kallaði til fylkinga Ísraels og mælti til þeirra: "Hví farið þér í leiðangur
og búist til bardaga? Er ég ekki Filisti og þér þjónar Sáls? Veljið yður mann, sem komi
hingað ofan til mín.
9 Sé hann fær um að berjast við mig og felli mig, þá skulum vér vera yðar þrælar, en beri
ég hærra hlut og felli hann, þá skuluð þér vera vorir þrælar og þjóna oss."
10 Og Filistinn mælti: "Ég hefi smánað fylkingar Ísraels í dag. Fáið til mann, að við megum
berjast."
11 Og þegar Sál og allur Ísrael heyrði þessi ummæli Filistans, þá skelfdust þeir og urðu
mjög hræddir.
12 Davíð var sonur Ísaí, sem var Efratíti í Betlehem í Júda. Ísaí átti átta sonu. Á Sáls
dögum var maðurinn orðinn gamall og hniginn að aldri.
13 Og þrír elstu synir Ísaí höfðu farið með Sál í stríðið. Og synir hans þrír, sem í stríðið
höfðu farið, hétu: hinn elsti Elíab, annar Abínadab og hinn þriðji Samma.
14 En Davíð var yngstur. Þrír hinir eldri höfðu farið með Sál.
15 Og við og við fór Davíð frá Sál til þess að gæta sauða föður síns í Betlehem.

16 En Filistinn gekk fram morgna og kveld og bauð sig fram fjörutíu daga.

17 Dag nokkurn sagði Ísaí við Davíð son sinn: "Tak þú efu af þessu bakaða korni handa
bræðrum þínum og þessi tíu brauð og flýt þér og færðu bræðrum þínum þetta í
herbúðirnar.

18 Og þessa tíu mjólkurosta skalt þú færa hersveitarforingjanum, og fáðu að vita, hvernig
bræðrum þínum líður, og komdu með jarteikn frá þeim.

19 En Sál og þeir og allir Ísraelsmenn eru í Eikidalnum og eru að berjast við Filista."

20 Davíð reis árla morguninn eftir og fékk sauðina hirði nokkrum til geymslu og lyfti á sig
og hélt af stað, eins og Ísaí hafði boðið honum. Þegar hann kom til herbúðanna, gekk
herinn fram í fylkingu, og æptu þeir heróp.

21 Stóðu nú hvorir tveggja búnir til bardaga, Ísrael og Filistar, hvor fylkingin gegnt annarri.

22 Og Davíð skildi við sig það, er hann hafði meðferðis, hjá manni þeim, er gætti
farangursins, og hljóp að fylkingunni og kom og spurði bræður sína, hvernig þeim liði.

23 En meðan hann var að tala við þá, sjá, þá gekk fram hólmgöngumaðurinn - hann hét
Golíat, Filisti frá Gat - úr fylkingum Filistanna og mælti sömu orðum sem fyrr, og Davíð
hlýddi á.

24 En er Ísraelsmenn sáu manninn, hörfuðu þeir allir undan honum og voru mjög hræddir.

25 Og einn Ísraelsmanna sagði: "Hafið þér séð manninn, sem kemur þarna? Hann kemur
til þess að smána Ísrael. Hverjum þeim, sem fellir hann, vill konungurinn veita mikil auðæfi
og gefa honum dóttur sína og gjöra ætt hans skattfrjálsa í Ísrael."

26 Þá sagði Davíð við þá, sem næstir honum stóðu: "Hverju verður þeim manni umbunað,
sem fellir Filista þennan og rekur svívirðing af Ísrael? Því að hver er þessi óumskorni
Filisti, er dirfist að smána herfylkingar lifanda Guðs?"

27 Og fólkið talaði til hans þessum sömu orðum: "Þessu verður þeim umbunað, sem fellir
hann."

28 En er Elíab, elsti bróðir hans, heyrði, hvað hann talaði við mennina, þá reiddist hann
Davíð og mælti: "Til hvers ert þú hingað kominn, og hjá hverjum skildir þú eftir þessa fáu
sauði í eyðimörkinni? Ég þekki ofdirfsku þína og vonsku hjarta þíns: Þú ert hingað kominn
til þess að horfa á bardagann."

29 Davíð svaraði: "Nú, hvað hefi ég þá gjört? Var mér ekki frjálst að spyrja?"

30 Og hann sneri sér frá honum og til annars og mælti á sömu leið, og fólkið svaraði
honum hinu sama sem hið fyrra skiptið.

31 En er það spurðist, sem Davíð hafði sagt, þá sögðu menn Sál frá því, og lét hann þá
sækja hann.

32 Davíð sagði við Sál: "Enginn láti hugfallast! Þjónn þinn mun fara og berjast við Filista
þennan."

33 Sál sagði við Davíð: "Þú ert ekki fær um að fara móti Filista þessum og berjast við
hann, því að þú ert ungmenni, en hann hefir verið bardagamaður frá barnæsku sinni."

34 Davíð sagði við Sál: "Þjónn þinn gætti sauða hjá föður sínum. Ef þá kom ljón eða björn
og tók kind úr hjörðinni,

35 þá hljóp ég á eftir honum og felldi hann og reif kindina úr gini hans, en ef hann réðst í
móti mér, þreif ég í kampa hans og laust hann til bana.

36 Bæði ljón og björn hefir þjónn þinn drepið, og þessum óumskorna Filista skal reiða af
eins og þeim, því að hann hefir smánað herfylkingar lifanda Guðs."

37 Og Davíð mælti: "Drottinn, sem frelsaði mig úr klóm ljónsins og úr klóm bjarnarins, hann
mun frelsa mig af hendi þessa Filista." Þá mælti Sál við Davíð: "Far þú þá, og Drottinn

mun vera með þér."

38 Og Sál færði Davíð í brynjukufl sinn og setti eirhjálm á höfuð honum og færði hann í brynju.

39 Og Davíð gyrti sig sverði sínu utan yfir brynjukuflinn og fór að ganga, því að hann hafði aldrei reynt það áður. Þá sagði Davíð við Sál: "Ég get ekki gengið í þessu, því að ég hefi aldrei reynt það áður." Og þeir færðu Davíð úr þessu,

40 en hann tók staf sinn í hönd sér og valdi sér fimm hála steina úr gilinu og lét þá í smalatöskuna, sem hann hafði með sér, í skreppuna, og tók sér slöngvu í hönd og gekk á móti Filistanum.

41 Filistinn gekk nær og nær Davíð, og maðurinn, sem bar skjöld hans, gekk á undan honum.

42 En er Filistinn leit til og sá Davíð, fyrirleit hann hann, af því að hann var ungmenni og rauðleitur og fríður sýnum.

43 Og Filistinn sagði við Davíð: "Er ég þá hundur, að þú kemur með staf á móti mér?" Og Filistinn formælti Davíð við guð sinn.

44 Og Filistinn mælti við Davíð: "Kom þú til mín, svo að ég gefi fuglum loftsins og dýrum merkurinnar hold þitt."

45 Davíð sagði við Filistann: "Þú kemur á móti mér með sverð og lensu og spjót, en ég kem á móti þér í nafni Drottins allsherjar, Guðs herfylkinga Ísraels, sem þú hefir smánað.

46 Í dag mun Drottinn gefa þig í mínar hendur, og ég mun leggja þig að velli og höggva af þér höfuðið, og hræ þitt og hræin af her Filista mun ég í dag gefa fuglum loftsins og dýrum merkurinnar, svo að öll jörðin viðurkenni, að Guð er í Ísrael,

47 og til þess að allur þessi mannsafnaður komist að raun um, að Drottinn veitir ekki sigur með sverði og spjóti, því að bardaginn er Drottins, og hann mun gefa yður í vorar hendur."

48 Og er Filistinn fór af stað og gekk fram og fór í móti Davíð, þá flýtti Davíð sér og hljóp að fylkingunni í móti Filistanum.

49 Og Davíð stakk hendi sinni ofan í smalatöskuna og tók úr henni stein og slöngvaði og hæfði Filistann í ennið, og steinninn festist í enni hans, og féll hann á grúfu til jarðar.

50 Þannig sigraði Davíð Filistann með slöngvu og steini og felldi hann og drap hann, og þó hafði Davíð ekkert sverð í hendi.

51 Þá hljóp Davíð að og gekk til Filistans, tók sverð hans og dró það úr slíðrum og drap hann og hjó af honum höfuðið með því. En er Filistar sáu, að kappi þeirra var dauður, lögðu þeir á flótta.

52 En Ísraelsmenn og Júdamenn lögðu af stað og æptu heróp og eltu Filista allt til Gat og að borgarhliði Ekron, svo að Filistar lágu vegnir jafnvel á veginum, sem lá inn um borgarhliðið bæði í Gat og Ekron.

53 Og Ísraelsmenn sneru aftur og hættu að elta Filista og rændu herbúðir þeirra.

54 En Davíð tók höfuð Filistans og hafði með sér til Jerúsalem, en vopn hans lagði hann í tjald sitt.

55 Þegar Sál sá Davíð fara móti Filistanum, mælti hann við Abner hershöfðingja: "Abner, hvers son er sveinn þessi?" Abner svaraði: "Svo sannarlega sem þú lifir, konungur, veit ég það ekki."

56 Konungurinn mælti: "Spyr þú að, hvers sonur þetta ungmenni sé."

57 Og er Davíð sneri aftur og hafði lagt Filistann að velli, þá tók Abner hann og leiddi hann

fyrir Sál, en hann hélt á höfði Filistans í hendi sér.

58 Og Sál sagði við hann: "Hvers son ert þú, sveinn?" Davíð svaraði: "Sonur þjóns þíns Ísaí Betlehemíta."

KAFLA 18

Þegar Davíð hafði endað tal sitt við Sál, þá lagði Jónatan ást mikla við Davíð og unni honum sem lífi sínu.

2 Og Sál tók Davíð að sér upp frá þeim degi og leyfði honum ekki að fara heim aftur til föður síns.

3 Og Jónatan gjörði fóstbræðralag við Davíð, af því að hann unni honum sem lífi sínu.

4 Og Jónatan fór úr skikkju sinni, sem hann var í, og gaf Davíð hana, svo og brynjukufl sinn og jafnvel sverð sitt, boga sinn og belti.

5 Og Davíð fór í leiðangra. Var hann giftudrjúgur, hvert sem Sál sendi hann. Setti Sál hann því yfir hermennina. Og hann var vel þokkaður af öllum lýð og einnig þjónum Sáls.

6 Þegar þeir komu heim, þá er Davíð hafði lagt Filistann að velli, þá gengu konur úr öllum borgum Ísraels syngjandi og dansandi út í móti Sál konungi, með bumbum, strengleik og mikilli gleði.

7 Og konurnar stigu dansinn, hófu upp söng og mæltu: Sál felldi sín þúsund, en Davíð sín tíu þúsund.

8 Þá varð Sál reiður mjög, og honum mislíkuðu þessi orð og hann sagði: "Davíð hafa þær gefið tíu þúsundin, en mér hafa þær gefið þúsundin. Nú vantar hann ekki nema konungdóminn!"

9 Og Sál leit Davíð öfundarauga ávallt upp frá því.

10 Daginn eftir kom illur andi frá Guði yfir Sál, og æði greip hann inni í húsinu, en Davíð var að leika hörpuna hendi sinni, eins og hann var vanur að gjöra á degi hverjum, og Sál hafði spjót í hendi.

11 Þá reiddi Sál spjótið og hugsaði með sér: "Ég skal reka það gegnum Davíð og inn í vegginn." En Davíð skaut sér tvívegis undan.

12 Sál var hræddur við Davíð, því að Drottinn var með honum, en var vikinn frá Sál.

13 Fyrir því lét Sál hann frá sér og gjörði hann að hersveitarforingja. Var hann nú fyrir liðinu bæði þegar það fór og kom.

14 En Davíð var giftudrjúgur í öllu, sem hann tók sér fyrir hendur, af því að Drottinn var með honum.

15 Og er Sál sá, að hann var giftusamur mjög, tók honum að standa uggur af honum.

16 En allur Ísrael og Júda elskaði Davíð, því að hann gekk jafnan þeirra fremstur.

17 Sál sagði við Davíð: "Sjá, ég vil gefa þér Merab, eldri dóttur mína, fyrir konu. En þú verður að reynast mér hraustur maður og þú verður að heyja bardaga Drottins!" En Sál hugsaði með sér: "Ég skal ekki leggja hönd á hann, en Filistar skulu leggja hönd á hann."

18 Davíð sagði við Sál: "Hver er ég og hvert er kyn mitt, ætt föður míns í Ísrael, að ég skuli verða tengdasonur konungsins?"

19 En er sá tími kom, að gifta skyldi Davíð Merab, dóttur Sáls, þá var hún gefin Adríel frá Mehóla fyrir konu.

20 En Míkal, dóttir Sáls, elskaði Davíð. Og Sál var sagt frá því, og honum líkaði það vel.

21 Þá hugsaði Sál með sér: "Ég vil gefa honum hana, svo að hún verði honum að tálsnöru og Filistar leggi hönd á hann." Og Sál sagði í annað sinn við Davíð: "Þú skalt verða

tengdasonur minn í dag."

22 Og Sál bauð þjónum sínum: "Talið leynilega við Davíð og segið: ‚Sjá, konungur hefir mætur á þér, og allir þjónar hans elska þig, og því skalt þú mægjast við konung.'"

23 Þjónar Sáls töluðu þessi orð í eyru Davíðs. En Davíð sagði: "Sýnist yður það lítils um vert að mægjast við konung, þar sem ég er maður fátækur og lítilsháttar?"

24 Þjónar Sáls báru honum þetta og sögðu: "Slíkum orðum hefir Davíð mælt."

25 Þá sagði Sál: "Mælið svo við Davíð: ‚Eigi girnist konungur annan mund en hundrað yfirhúðir Filista til þess að hefna sín á óvinum konungs.'" En Sál hugsaði sér að láta Davíð falla fyrir hendi Filista.

26 Og þjónar hans báru Davíð þessi orð, og Davíð líkaði það vel að eiga að mægjast við konung. En tíminn var enn ekki liðinn,

27 er Davíð tók sig upp og lagði af stað með menn sína og drap hundrað manns meðal Filista. Og Davíð fór með yfirhúðir þeirra og lagði þær allar með tölu fyrir konung, til þess að hann næði mægðum við konung. Þá gaf Sál honum Míkal dóttur sína fyrir konu.

28 Sál sá það æ betur og betur, að Drottinn var með Davíð og að allur Ísrael elskaði hann.

29 Þá varð Sál enn miklu hræddari við Davíð. Varð Sál nú óvinur Davíðs alla ævi.

30 Og höfðingjar Filistanna fóru í leiðangur. En í hvert skipti, sem þeir fóru í leiðangur, varð Davíð giftudrýgri en allir þjónar Sáls, svo að nafn hans varð víðfrægt.

KAFLA 19

Sál talaði við Jónatan son sinn og við alla þjóna sína um að drepa Davíð. En Jónatan, sonur Sáls, hafði miklar mætur á Davíð.

2 Fyrir því sagði Jónatan Davíð frá þessu og mælti: "Sál faðir minn situr um að drepa þig. Ver því var um þig á morgun snemma og fel þig og ver þú kyrr í því leyni.

3 En ég ætla sjálfur að fara út og nema staðar við hlið föður míns á mörkinni, þar sem þú ert, og ég ætla að tala um þig við föður minn; og ef ég verð nokkurs vísari, mun ég segja þér það."

4 Jónatan talaði vel um Davíð við Sál föður sinn og sagði við hann: "Syndgast þú ekki, konungur, á Davíð þjóni þínum, því að hann hefir ekki syndgað á móti þér og verk hans hafa verið þér mjög gagnleg.

5 Hann lagði líf sitt í hættu og felldi Filistann, og þannig veitti Drottinn öllum Ísrael mikinn sigur. Þú sást það og gladdist. Hvers vegna vilt þú syndgast á saklausu blóði með því að deyða Davíð án saka?"

6 Sál skipaðist við orð Jónatans og sór: "Svo sannarlega sem Drottinn lifir, þá skal hann ekki verða drepinn."

7 Þá kallaði Jónatan á Davíð og tjáði honum öll þessi orð. Síðan leiddi Jónatan Davíð til Sáls, og hann var hjá honum sem áður.

8 Er ófriður hófst að nýju, fór Davíð og barðist við Filista og felldi mikinn fjölda af þeim, svo að þeir flýðu fyrir honum.

9 Þá kom illur andi frá Drottni yfir Sál; en hann sat í húsi sínu og hafði spjót í hendi sér, og Davíð lék hörpuna hendi sinni.

10 Þá reyndi Sál að reka Davíð í gegn með spjótinu upp við vegginn, en hann skaut sér undan Sál, svo að hann rak spjótið inn í vegginn. Og Davíð flýði og komst undan.

11 Hina sömu nótt sendi Sál sendimenn í hús Davíðs til þess að hafa gætur á honum, svo að hann fengi drepið hann um morguninn. En Míkal, kona hans, sagði Davíð frá og mælti:

"Ef þú forðar ekki lífi þínu í nótt, þá verður þú drepinn á morgun."

12 Þá lét Míkal Davíð síga niður út um gluggann, og hann fór og flýði og komst undan.

13 Síðan tók Míkal húsgoðið og lagði í rúmið, og hún lagði blæju úr geitarhári yfir höfðalagið og breiddi ábreiðu yfir.

14 Og þegar Sál sendi menn til þess að sækja Davíð, þá sagði hún: "Hann er sjúkur."

15 Þá sendi Sál mennina aftur til að vitja um Davíð og sagði: "Færið mér hann í rúminu, til þess að ég geti drepið hann."

16 En er sendimennirnir komu, sjá, þá lá húsgoðið í rúminu og geitarhársblæjan yfir höfðalaginu.

17 Þá sagði Sál við Míkal: "Hví hefir þú svikið mig svo og látið óvin minn í burt fara, svo að hann hefir komist undan?" Míkal sagði við Sál: "Hann sagði við mig: ‚Lát mig komast burt, ella mun ég drepa þig!'"

18 Davíð flýði og komst undan og kom til Samúels í Rama og sagði honum frá öllu, sem Sál hafði gjört honum. Og hann fór með Samúel og þeir bjuggu í Najót.

19 Nú var Sál sagt svo frá: "Sjá, Davíð er í Najót í Rama!"

20 Sendi Sál þá menn til að sækja Davíð. En er þeir sáu hóp spámanna, sem voru í spámannlegum guðmóði, og Samúel standa þar sem foringja þeirra, þá kom Guðs andi yfir sendimenn Sáls, svo að þeir komust einnig í spámannlegan guðmóð.

21 Og menn sögðu Sál frá þessu, og hann sendi aðra menn, en þeir komust einnig í spámannlegan guðmóð. Þá sendi Sál enn menn hið þriðja sinn, en þeir komust einnig í spámannlegan guðmóð.

22 Þá fór hann sjálfur til Rama. Og er hann kom að vatnsþrónni miklu í Sekó, þá spurði hann og mælti: "Hvar eru þeir Samúel og Davíð?" Og menn sögðu: "Þeir eru í Najót í Rama."

23 En er hann fór þaðan til Najót í Rama, þá kom og Guðs andi yfir hann, og var hann stöðugt í spámannlegum guðmóði alla leiðina til Najót í Rama.

24 Þá fór hann einnig af klæðum sínum, og hann var líka í spámannlegum guðmóði frammi fyrir Samúel og lá þar nakinn allan þennan dag og alla nóttina. Fyrir því segja menn: "Er og Sál meðal spámannanna?"

KAFLA 20

Davíð flýði frá Najót í Rama og kom til Jónatans og sagði: "Hvað hefi ég gjört? Í hverju hefi ég misgjört og í hverju hefi ég syndgað á móti föður þínum, fyrst hann situr um líf mitt?"

2 Jónatan sagði við hann: "Það skal aldrei verða! Þú munt eigi lífi týna. Sjá, faðir minn gjörir ekkert, hvorki stórt né smátt, að hann láti mig eigi vita það. Og hví skyldi faðir minn þá leyna mig þessu? Nei, slíkt á sér ekki stað."

3 Davíð svaraði aftur og mælti: "Faðir þinn veit það vel, að þér þykir vænt um mig, og hugsar með sér: ‚Jónatan má eigi vita þetta, það kynni að fá honum hryggðar.' En svo sannarlega sem Drottinn lifir og þú lifir: Milli mín og dauðans er aðeins eitt fótmál."

4 Jónatan sagði við Davíð: "Hvað sem þú biður um mun ég fyrir þig gjöra."

5 Þá sagði Davíð við Jónatan: "Sjá, á morgun er tunglkomudagur, og ég get ekki með neinu móti setið til borðs með konunginum. Leyf mér því að fara burt, svo að ég geti falið mig úti á víðavangi til kvelds.

6 Ef nú faðir þinn saknar mín, þá skalt þú segja: ‚Davíð beiddist leyfis af mér að mega

bregða sér til Betlehem, föðurborgar sinnar, því að ársfórn allrar ættarinnar fer þar fram.'

7 Ef hann þá segir: ‚Það er gott!' þá er þjóni þínum óhætt, en verði hann reiður, þá vit, að hann hefir illt af ráðið.

8 Auðsýn nú þjóni þínum kærleika, úr því að þú hefir látið þjón þinn ganga í Drottins-fóstbræðralag við þig. En hafi ég misgjört, þá drep þú mig sjálfur. Hví skyldir þú fara með mig til föður þíns?"

9 Jónatan mælti: "Lát þér eigi koma það til hugar! Ef ég yrði þess áskynja, að faðir minn hafi illt af ráðið gegn þér, mundi ég þá ekki segja þér frá því?"

10 Davíð sagði við Jónatan: "Hver lætur mig nú vita, hvort faðir þinn svarar þér illu til?"

11 Jónatan sagði við Davíð: "Kom þú, við skulum ganga út á víðavang." Og þeir gengu báðir út á víðavang.

12 En Jónatan sagði við Davíð: "Drottinn, Ísraels Guð, veri vitni: Þegar ég á morgun um þetta leyti hefi komist eftir, hvað föður mínum býr í skapi, og ég sé að þér er óhætt, mun ég senda til þín og láta þig vita.

13 Drottinn láti mig gjalda þess nú og síðar, ef faðir minn hefir illt í huga gegn þér, og ég læt þig ekki vita það. Ég leyfi þér að fara, svo að þú megir fara óhultur. Drottinn mun vera með þér, eins og hann hefir verið með föður mínum.

14 Og vilt þú ekki, verði ég þá enn á lífi, auðsýna mér miskunn Drottins, svo að ég týni eigi lífi?

15 Og svipt hús mitt aldrei miskunn þinni, og þegar Drottinn upprætir alla óvini Davíðs af jörðinni,

16 þá skal nafn Jónatans eigi verða slitið frá húsi Davíðs. Drottinn hefni Davíðs á óvinum hans!"

17 Jónatan vann Davíð enn eið við ást þá, er hann bar til hans, því að hann unni honum hugástum.

18 Og Jónatan sagði við hann: "Á morgun er tunglkomudagur. Þá verður þín saknað, því að sæti þitt mun verða autt.

19 En á þriðja degi mun þín mjög verða saknað. Þá skalt þú fara til þess staðar, þar sem þú fólst þig fyrri daginn, og sestu hjá þeim hól.

20 Ég mun þá á þriðja degi skjóta örvum í hólinn, eins og ég væri að skjóta til marks.

21 Og sjá, ég mun senda sveininn og segja: ‚Farðu og sæktu örina.' Ef ég nú kalla til sveinsins: ‚Sjá, örin liggur hérnamegin við þig, kom þú með hana!' þá skalt þú koma heim, því að þá er þér óhætt og ekkert er að, svo sannarlega sem Drottinn lifir.

22 En ef ég kalla svo til piltsins: ‚Örin liggur hinumegin við þig!' þá far þú, því að Drottinn hefir þá sent þig burt.

23 En viðvíkjandi því, sem við höfum talað, ég og þú, þá er Drottinn vitni milli mín og þín að eilífu."

24 Þá fól Davíð sig úti á víðavangi. Er tunglkomudagurinn kom, settist konungur undir borð að máltíð.

25 Sat konungur í sæti sínu, eins og vant var, í sætinu við vegginn, en Jónatan sat gegnt honum, og Abner sat við hliðina á Sál. En sæti Davíðs var autt.

26 Þó sagði Sál ekkert þann dag, því að hann hugsaði: "Það er tilviljun: hann er ekki hreinn. Hann hefir ekki látið hreinsa sig."

27 En daginn eftir tunglkomuna var sæti Davíðs enn autt. Þá sagði Sál við Jónatan son sinn: "Hvers vegna hefir sonur Ísaí ekki komið til máltíðar, hvorki í gær né í dag?"

28 Jónatan svaraði Sál: "Davíð beiddist þess af mér að mega fara til Betlehem.

29 Hann sagði: ‚Leyf mér að fara, því að vér ætlum að halda ættarfórn í borginni, og
bræður mínir hafa beðið mig að koma, og hafi ég fundið náð í augum þínum, þá lofaðu
mér að komast burt, svo að ég geti heimsótt bræður mína.' Fyrir því hefir hann ekki komið
að konungsborði."
30 Þá reiddist Sál Jónatan og sagði við hann: "Þú sonur þrjóskrar móður! Ætli ég viti ekki
að þú ert vinur Ísaísonar, þér til skammar, og blygðun móður þinnar til skammar!
31 Því að alla þá stund, sem Ísaísonur er lifandi á jörðinni, munt þú og konungdómur þinn
eigi fastur standa. Send því nú og lát koma með hann til mín, því að hann er
dauðamaður."
32 Þá svaraði Jónatan Sál föður sínum og sagði við hann: "Hví skal deyða hann? Hvað
hefir hann gjört?"
33 Þá snaraði Sál að honum spjótinu og ætlaði að leggja hann í gegn. Sá Jónatan þá, að
faðir hans hafði fastráðið að drepa Davíð.
34 Og Jónatan stóð upp frá borðinu ævareiður og neytti ekki matar annan
tunglkomudaginn, því að hann tók sárt til Davíðs, af því að faðir hans hafði smánað hann.
35 Morguninn eftir gekk Jónatan út á víðavang á þeim tíma, er þeir Davíð höfðu til tekið, og
var ungur sveinn með honum.
36 Og hann sagði við svein sinn: "Hlauptu og sæktu örina, sem ég ætla að skjóta."
Sveinninn hljóp af stað, en hann skaut örinni yfir hann fram.
37 En er sveinninn kom þar að, er örin lá, sem Jónatan hafði skotið, þá kallaði Jónatan á
eftir sveininum og sagði: "Örin liggur hinumegin við þig!"
38 Og Jónatan kallaði enn á eftir sveininum: "Áfram, flýttu þér, stattu ekki kyrr!" Og sveinn
Jónatans tók upp örina og færði húsbónda sínum.
39 En sveinninn vissi ekki neitt. Þeir Jónatan og Davíð vissu einir, hvað þetta átti að þýða.
40 Og Jónatan fékk sveini sínum vopn sín og sagði við hann: "Farðu með þau inn í
borgina."
41 Sveinninn fór nú heim, en Davíð reis upp undan hólnum, féll fram á ásjónu sína til
jarðar og laut þrisvar sinnum, og þeir kysstu hvor annan og grétu hvor með öðrum, þó
Davíð miklu meir.
42 Og Jónatan sagði við Davíð: "Far þú í friði. En viðvíkjandi því, sem við báðir höfum
unnið eið að í nafni Drottins, þá sé Drottinn vitni milli mín og þín, og milli minna niðja og
þinna niðja að eilífu." Síðan hélt Davíð af stað og fór burt, en Jónatan gekk inn í borgina.

KAFLA 21

Davíð kom til Nób, til Ahímeleks prests, en Ahímelek gekk skelkaður í móti Davíð og
mælti til hans: "Hví ert þú einsamall og enginn maður með þér?"
2 Davíð svaraði Ahímelek presti: "Konungur fól mér erindi nokkurt og sagði við mig:
‚Enginn maður má vita neitt um erindi það, er ég sendi þig í og ég hefi falið þér.' Fyrir því
hefi ég stefnt sveinunum á vissan stað.
3 Og ef þú hefir nú fimm brauð hjá þér, þá gef mér þau, eða hvað sem fyrir hendi er."
4 Prestur svaraði Davíð og sagði: "Ég hefi ekkert óheilagt brauð hjá mér, en heilagt brauð
er til, - aðeins að sveinarnir hafi haldið sér frá konum."
5 Davíð svaraði presti og mælti til hans: "Já, vissulega. Kvenna hefir oss verið varnað
undanfarið. Þegar ég fór að heiman, voru ker sveinanna heilög. Að vísu er þetta ferðalag
óheilagt, en nú verður allt helgað!"

6 Þá gaf prestur honum heilagt brauð, því að þar var ekkert brauð, nema
skoðunarbrauðin, sem tekin eru burt frá augliti Drottins, en volg brauð lögð í stað þeirra,
þá er þau eru tekin.
7 En þar var þennan dag einn af þjónum Sáls, inni byrgður fyrir augliti Drottins. Hann hét
Dóeg og var Edómíti og yfirmaður hirða Sáls.
8 Davíð sagði við Ahímelek: "Hefir þú ekki spjót eða sverð hér hjá þér? Því að ég tók
hvorki sverð mitt né vopn mín með mér, svo bar bráðan að um konungs erindi."
9 Þá sagði prestur: "Hér er sverð Golíats Filista, sem þú lagðir að velli í Eikidal, sveipað
dúk á bak við hökulinn. Ef þú vilt hafa það, þá tak það, því að hér er ekkert annað en það."
Davíð sagði: "Það er sverða best, fá mér það."
10 Síðan tók Davíð sig upp og flýði þennan sama dag fyrir Sál, og kom til Akís konungs í
Gat.
11 Og þjónar Akís sögðu við hann: "Er þetta ekki Davíð, konungur landsins? Var það ekki
um hann, að sungið var við dansinn: Sál felldi sín þúsund og Davíð sín tíu þúsund?"
12 Davíð festi þessi orð í huga og var mjög hræddur við Akís konung í Gat.
13 Fyrir því gjörði hann sér upp vitfirringu fyrir augum þeirra og lét sem óður maður innan
um þá, sló á vængjahurðir hliðsins sem á bumbu og lét slefuna renna ofan í skeggið.
14 Þá sagði Akís við þjóna sína: "Þér sjáið að maðurinn er vitstola. Hví komið þér með
hann til mín?
15 Hefi ég ekki nóg af vitfirringum, úr því að þér hafið komið með þennan til að ærast
frammi fyrir mér? Hvað á hann að gjöra í mitt hús?"

KAFLA 22

Davíð fór þaðan og komst undan í Adúllamhelli. Og er bræður hans og allt hús föður
hans fréttu það, komu þeir þangað til hans.
2 Og allir nauðstaddir menn söfnuðust til hans og allir þeir, sem komnir voru í skuldir, svo
og allir þeir, er óánægðir voru, og gjörðist hann höfðingi þeirra. Voru nú með honum um
fjögur hundruð manns.
3 Davíð fór þaðan til Mispe í Móab og sagði við Móabskonung: "Leyf föður mínum og
móður minni að vera hér hjá yður, uns ég fæ að vita, hvað Guð gjörir við mig."
4 Síðan skildi hann þau eftir hjá Móabskonungi, og þau voru hjá honum meðan Davíð var í
virkinu.
5 Og Gað spámaður sagði við Davíð: "Þú skalt ekki vera kyrr í virkinu. Haf þig á braut og
far til Júda." Þá fór Davíð af stað og kom í Heretskóg.
6 Nú fréttir Sál, að Davíð sé fundinn og þeir menn, sem með honum voru. Sál sat í Gíbeu
undir tamarisktrénu á hæðinni og hafði spjót í hendi, og allir þjónar hans stóðu umhverfis
hann.
7 Þá mælti Sál við þjóna sína, sem stóðu umhverfis hann: "Heyrið, þér Benjamínítar! Ætli
Ísaísonur gefi yður öllum akra og víngarða og gjöri yður alla að hersveitarforingjum og
hundraðshöfðingjum?
8 Þér hafið allir gjört samsæri á móti mér, og enginn sagði mér frá því, þegar sonur minn
gjörði bandalag við Ísaíson, og enginn yðar hefir kennt í brjósti um mig og sagt mér frá því,
að sonur minn hefir eflt þegn minn til fjandskapar í móti mér, eins og nú er fram komið."
9 Þá tók Dóeg Edómíti til máls, - en hann stóð hjá þjónum Sáls - og mælti: "Ég sá Ísaíson
koma til Nób, til Ahímeleks Ahítúbssonar,

10 og gekk hann til frétta við Drottin fyrir hann. Hann gaf honum og vistir, og sverð Golíats
Filista fékk hann honum."
11 Þá sendi konungur eftir Ahímelek presti Ahítúbssyni og öllu frændliði hans, prestunum í
Nób, og þeir komu allir á konungs fund.
12 Þá mælti Sál: "Heyr þú, Ahítúbsson!" Hann svaraði: "Hér er ég, herra minn!"
13 Sál mælti til hans: "Hví hafið þið gjört samsæri í móti mér, þú og Ísaíson, þar sem þú
fékkst honum brauð og sverð og gekkst til frétta við Guð fyrir hann, svo að hann gæti risið
til fjandskapar í gegn mér, eins og nú er fram komið?"
14 Ahímelek svaraði konungi og mælti: "Hver er svo trúr sem Davíð meðal allra þjóna
þinna, tengdasonur konungsins, foringi lífvarðar þíns og mikils metinn í húsi þínu?
15 Er þetta þá í fyrsta sinni, sem ég geng til frétta við Guð fyrir hann? Fjarri fer því.
Konungur má eigi gefa þjóni sínum og öllu frændliði mínu sök á þessu, því að þjónn þinn
vissi alls ekki neitt um þetta."
16 En konungur mælti: "Þú skalt lífið láta, Ahímelek, þú og allt frændlið þitt."
17 Og konungur mælti til varðmannanna, sem hjá honum stóðu: "Komið hingað og deyðið
presta Drottins, því að einnig þeir hafa hjálpað Davíð. Og þótt þeir vissu, að hann var að
flýja, þá létu þeir mig ekki vita það." En þjónar konungs vildu ekki leggja hendur á presta
Drottins.
18 Þá sagði konungur við Dóeg: "Kom þú hingað og drep þú prestana." Og Dóeg Edómíti
gekk þangað, og hann drap prestana og deyddi á þeim degi áttatíu og fimm menn, sem
báru línhökul.
19 Og Nób, borg prestanna, eyddi hann með sverðseggjum; bæði karla og konur, börn og
brjóstmylkinga, uxa, asna og sauði felldi hann með sverðseggjum.
20 Aðeins einn af sonum Ahímeleks Ahítúbssonar komst undan. Hann hét Abjatar og flýði
til Davíðs og gekk í sveit með honum.
21 Og Abjatar sagði Davíð frá, að Sál hefði myrt presta Drottins.
22 Davíð sagði við Abjatar: "Ég vissi það þá þegar, úr því að Dóeg Edómíti var þar, að
hann mundi segja Sál frá því. Ég á sök á lífláti allra ættmenna þinna.
23 Vertu hjá mér og óttast ekki, því að sá sem leitar eftir mínu lífi, leitar eftir þínu lífi. Hjá
mér er þér óhætt."

KAFLA 23

Menn fluttu Davíð þessi tíðindi: "Sjá, Filistar herja á Kegílu og ræna kornláfana."
2 Þá gekk Davíð til frétta við Drottin og sagði: "Á ég að fara og herja á þessa Filista?"
Drottinn sagði við Davíð: "Far þú og herja á Filistana og frelsaðu Kegílu."
3 En menn Davíðs sögðu við hann: "Sjá, vér erum hræddir um oss hér í Júda, hvað mun
þá, ef vér förum til Kegílu á móti herfylkingum Filista?"
4 Þá gekk Davíð enn til frétta við Drottin, og Drottinn svaraði honum og sagði: "Tak þig upp
og far til Kegílu, því að ég mun gefa Filista í hendur þér."
5 Síðan fór Davíð og menn hans til Kegílu, og hann herjaði á Filista, rak fénað þeirra burt
og lagði fjölda þeirra að velli. Þannig frelsaði Davíð þá, sem bjuggu í Kegílu.
6 Þegar Abjatar Ahímeleksson flýði til Davíðs, þá hafði hann með sér hökul.
7 Sál var sagt frá því, að Davíð væri kominn til Kegílu. Þá mælti Sál: "Guð hefir selt hann
mér á vald, því að hann hefir sjálfur byrgt sig inni með því að fara inn í borg með hliðum
og slagbröndum."

8 Og Sál stefndi öllum lýðnum saman til hernaðar til þess að fara til Kegílu og gjöra umsát
um Davíð og menn hans.
9 Þegar Davíð frétti, að Sál sæti á svikráðum við sig, sagði hann við Abjatar prest: "Kom
þú hingað með hökulinn."
10 Og Davíð mælti: "Drottinn, Ísraels Guð! Þjónn þinn hefir sannspurt, að Sál ætli sér að
koma til Kegílu til þess að eyða borgina mín vegna.
11 Hvort munu Kegílubúar framselja mig í hendur honum? Mun Sál koma hingað, eins og
þjónn þinn hefir spurt? Drottinn, Ísraels Guð! Gjör það kunnugt þjóni þínum." Drottinn
svaraði: "Já, hann mun koma."
12 Þá mælti Davíð: "Hvort munu Kegílubúar framselja mig og menn mína í hendur Sál?"
Drottinn svaraði: "Já, það munu þeir gjöra."
13 Þá tók Davíð sig upp og hans menn, um sex hundruð manns, og þeir lögðu af stað frá
Kegílu og sveimuðu víðsvegar. En er Sál frétti, að Davíð hefði forðað sér burt frá Kegílu,
þá hætti hann við herförina.
14 Davíð hafðist við í eyðimörkinni uppi í fjallvígjum, og hann hafðist við á fjöllunum í
Sífeyðimörku. Og Sál leitaði hans alla daga, en Guð gaf hann ekki í hendur honum.
15 Davíð varð hræddur, þegar Sál lagði af stað til þess að sækjast eftir lífi hans. Davíð var
þá í Hóres í Sífeyðimörku.
16 Og Jónatan, sonur Sáls, tók sig upp og fór á fund Davíðs í Hóres og hughreysti hann í
nafni Guðs
17 og sagði við hann: "Óttast þú ekki, því að Sál faðir minn mun eigi hendur á þér festa, en
þú munt verða konungur yfir Ísrael, og mun ég þá ganga þér næstur. Sál faðir minn veit og
þetta."
18 Og þeir gjörðu báðir sáttmála fyrir augliti Drottins. Og Davíð var kyrr í Hóres, en
Jónatan fór heim til sín.
19 Þá komu Sífítar til Sáls í Gíbeu og sögðu: "Veistu að Davíð felur sig hjá oss í
fjallvígjunum í Hóres, í Hahakílahæðunum, sunnarlega í Júdaóbyggðum?
20 Og ef þig nú fýsir, konungur, að koma þangað, þá kom þú. Vort hlutverk verður það þá
að framselja hann í hendur konungi."
21 Sál mælti: "Blessaðir séuð þér af Drottni, fyrir það að þér kennduð í brjósti um mig.
22 Farið nú og takið enn vel eftir og kynnið yður og komist sem fyrst að raun um, hvar
hann heldur sig, því að mér hefir verið sagt, að hann sé slægur mjög.
23 Og njósnið nú og kynnið yður öll þau fylgsni, er hann kann að felast í, og færið mér
síðan örugga fregn af, og mun ég þá með yður fara. Og ef hann er í landinu, þá skal ég
leita hann uppi meðal allra Júda þúsunda."
24 Þá tóku þeir sig upp og fóru á undan Sál til Síf. Davíð var þá með mönnum sínum í
Maoneyðimörk, á sléttlendinu syðst í Júdaóbyggðum.
25 Og Sál fór að leita hans með mönnum sínum. Sögðu menn Davíð frá því, og fór hann
þá niður að hamrinum, sem er í Maoneyðimörk. Og er Sál heyrði það, veitti hann Davíð
eftirför inn í Maoneyðimörk.
26 Sál og menn hans fóru öðrumegin við fjallið, en Davíð og hans menn hinumegin við
það. Davíð flýtti sér nú í angist að komast undan Sál, en Sál og menn hans voru að því
komnir að umkringja Davíð og menn hans og taka þá höndum.
27 En þá kom sendimaður til Sáls og mælti: "Kom þú nú skjótt, því að Filistar hafa brotist
inn í landið."

28 Þá hvarf Sál aftur og lét af að elta Davíð, en sneri í móti Filistum. Fyrir því var sá staður nefndur Aðskilnaðarklettur.

29 (24:1) Davíð fór þaðan og hafðist við uppi í fjallvígjum við Engedí.

KAFLA 24

(24:2)

Og þegar Sál kom aftur úr herförinni móti Filistum, báru menn honum tíðindi og sögðu: "Sjá, Davíð er í Engedí-eyðimörk."

2 (24:3) Þá tók Sál þrjár þúsundir manns, einvalalið úr öllum Ísrael, og lagði af stað til að leita Davíðs og hans manna austan í Steingeitahömrum.

3 (24:4) Og hann kom að fjárbyrgjunum við veginn. Þar var hellir, og gekk Sál inn í hann erinda sinna. En Davíð og hans menn höfðu lagst fyrir innst í hellinum.

4 (24:5) Þá sögðu menn Davíðs við hann: "Nú er dagurinn kominn, sá er Drottinn talaði um við þig: ‚Sjá, ég mun gefa óvin þinn í hendur þér, svo að þú getir við hann gjört það, er þér vel líkar.'" Og Davíð stóð upp og sneið leynilega lafið af skikkju Sáls.

5 (24:6) En eftir á sló samviskan Davíð, að hann hafði sniðið lafið af skikkju Sáls.

6 (24:7) Og hann sagði við menn sína: "Drottinn láti það vera fjarri mér, að ég gjöri slíkt við herra minn, Drottins smurða, að ég leggi hönd á hann, því að Drottins smurði er hann."

7 (24:8) Og Davíð átaldi menn sína harðlega og leyfði þeim ekki að ráðast á Sál. Sál stóð upp og gekk út úr hellinum og fór leiðar sinnar.

8 (24:9) Þá reis Davíð upp og gekk út úr hellinum og kallaði á eftir Sál: "Minn herra konungur!" Þá leit Sál aftur, en Davíð hneigði andlit sitt til jarðar og laut honum.

9 (24:10) Og Davíð sagði við Sál: "Hví hlýðir þú á tal þeirra manna, sem segja: ‚Sjá, Davíð situr um að vinna þér mein'?

10 (24:11) Sjá, nú hefir þú sjálfur séð, hversu Drottinn gaf þig í mínar hendur í dag í hellinum. Og menn eggjuðu mig á að drepa þig, en ég þyrmdi þér og hugsaði með mér: ‚Ég skal eigi leggja hendur á herra minn, því að Drottins smurði er hann.'

11 (24:12) En líttu á, faðir, já líttu á lafið af skikkju þinni í hendi mér. Af því, að ég sneið lafið af skikkju þinni og drap þig ekki - af því mátt þú skynja og skilja, að ég bý eigi yfir illsku og svikum og að ég hefi eigi syndgað á móti þér. En þú situr um að ráða mig af dögum.

12 (24:13) Drottinn dæmi milli mín og þín, og Drottinn hefni mín á þér, en hendur legg ég ekki á þig.

13 (24:14) Eins og gamalt máltæki segir: ‚Ills er af illum von,' en hendur legg ég ekki á þig.

14 (24:15) Hvern eltir Ísraelskonungur? Hvern ofsækir þú? Dauðan hund, eina fló!

15 (24:16) Drottinn sé dómari og dæmi okkar í milli og sjái til og flytji mál mitt og reki réttar míns í hendur þér."

16 (24:17) Þegar Davíð hafði mælt þessum orðum til Sáls, þá kallaði Sál: "Er það ekki þín rödd, Davíð sonur minn?" og Sál tók að gráta hástöfum.

17 (24:18) Og hann mælti til Davíðs: "Þú ert réttlátari en ég, því að þú hefir gjört mér gott, en ég hefi gjört þér illt.

18 (24:19) Og þú hefir í dag aukið á það góða, sem þú hefir auðsýnt mér, þar sem Drottinn seldi mig í þínar hendur, en þú drapst mig ekki.

19 (24:20) Því að hitti einhver óvin sinn, mun hann þá láta hann fara leiðar sinnar í friði? En Drottinn mun umbuna þér þennan dag góðu, fyrir það sem þú gjörðir mér.

20 (24:21) Og sjá, nú veit ég, að þú munt konungur verða og að konungdómur Ísraels mun
staðfestast í þinni hendi.
21 (24:22) Vinn mér því eið að því við Drottin, að þú skulir ekki uppræta niðja mína eftir
mig og ekki afmá nafn mitt úr ætt minni."
22 (24:23) Og Davíð vann Sál eið að því. Fór Sál því næst heim til sín, en Davíð og menn
hans fóru upp í fjallvígið.

KAFLA 25

Samúel dó, og allur Ísrael safnaðist saman og syrgði hann, og var hann grafinn hjá húsi
sínu í Rama. Davíð tók sig upp og fór ofan í Maoneyðimörk.
2 En í Maon var maður, er bú átti í Karmel. Hann var auðugur mjög og átti þrjú þúsund
sauðfjár og eitt þúsund geitur. Hann var þá að klippa sauði sína í Karmel.
3 Maður þessi hét Nabal og kona hans Abígail. Hún var kona vitur og fríð sýnum, en hann
maður harður og illur viðureignar. Hann var af ætt Kalebs.
4 Og Davíð frétti í eyðimörkinni, að Nabal væri að klippa sauði sína.
5 Þá sendi Davíð tíu sveina. Og Davíð sagði við sveinana: "Farið til Karmel og gangið á
fund Nabals og berið honum kveðju mína
6 og mælið svo við bróður minn: Heill sért þú og heill sé húsi þínu og heill sé öllu, sem þú
átt.
7 Nú hefi ég heyrt, að verið sé að klippa sauði þína. Fjárhirðar þínir hafa með oss verið og
vér höfum þeim ekkert mein gjört, enda hefir þeim einskis vant orðið allan þann tíma, er
þeir hafa verið í Karmel.
8 Spyr þú sveina þína, og munu þeir segja þér hið sanna. Lát því sveinana finna náð í
augum þínum, því að á hátíðardegi erum vér komnir. Gef því þjónum þínum og Davíð syni
þínum það, sem þú hefir fyrir hendi."
9 Þegar sveinar Davíðs komu á fund Nabals, fluttu þeir honum öll þessi orð í nafni Davíðs
og þögnuðu síðan.
10 En Nabal svaraði þjónum Davíðs og mælti: "Hver er Davíð? Og hver er Ísaíson? Margir
gjörast þeir nú þrælarnir, sem strjúka frá húsbændum sínum.
11 Á ég að taka brauð mitt og vín og sláturfé mitt, sem ég hefi slátrað handa
sauðaklippurum mínum, og gefa það mönnum, sem ég ekki einu sinni veit hvaðan eru?"
12 Þá sneru sveinar Davíðs á leið og hurfu aftur og komu og fluttu honum öll þessi orð.
13 Þá mælti Davíð til sinna manna: "Gyrðið yður nú, hver sínu sverði!" Og þeir gyrtu sig,
hver sínu sverði. Síðan gyrtist og Davíð sínu sverði, og lögðu þeir nú af stað undir forystu
Davíðs, um fjögur hundruð manns, en tvö hundruð urðu eftir hjá farangrinum.
14 Einn af sveinum Nabals sagði Abígail, konu Nabals, frá þessu og mælti: "Sjá, Davíð
gjörði sendimenn úr eyðimörkinni með kveðju til húsbónda vors, en hann jós yfir þá
fáryrðum.
15 Og menn þessir hafa þó verið mjög góðir við oss. Oss hefir ekkert mein verið gjört og
oss hefir einskis vant orðið allan þann tíma, er vér héldum oss nálægt þeim, meðan vér
vorum í haganum.
16 Þeir voru sem varnargarður í kringum oss bæði um nætur og daga allan þann tíma, er
vér héldum fénu til haga nálægt þeim.
17 Hygg nú að og sjá til, hvað þú skalt gjöra, því að ógæfa er búin húsbónda vorum og öllu
húsi hans, en hann er slíkt hrakmenni, að ekki má við hann mæla."

18 Þá brá Abígail við og tók tvö hundruð brauð og tvo vínlegla, fimm tilreidda sauði og
fimm mæla af bökuðu korni, hundrað rúsínukökur og tvö hundruð fíkjukökur og klyfjaði
með asna
19 og sagði við sveina sína: "Farið á undan mér, sjá, ég kem á eftir yður." En Nabal manni
sínum sagði hún ekki frá þessu.
20 Og er hún kom ríðandi á asna ofan fjallið og var í hvarfi, sjá, þá kom Davíð með menn
sína ofan í móti henni, og rakst hún þar á þá.
21 En Davíð hafði sagt: "Já, til einskis hefi ég varðveitt allt, sem sá maður átti á
eyðimörkinni, svo að einskis varð vant af öllu, sem hann átti. Hann hefir launað mér gott
með illu.
22 Guð láti Davíð gjalda þess nú og síðar, ef ég læt eftir verða einn karlmann af öllu því,
sem hann á, þegar birtir á morgun."
23 En er Abígail sá Davíð, sté hún sem skjótast niður af asnanum og féll fram á ásjónu
sína fyrir Davíð og laut til jarðar.
24 Og hún féll honum til fóta og mælti: "Sökin hvílir á mér, herra minn! Leyf ambátt þinni að
tala við þig og hlýð á orð ambáttar þinnar.
25 Skeyt eigi, herra minn, um hrakmenni þetta, hann Nabal, því að hann ber nafn með
réttu. Heimskingi heitir hann og heimskur er hann. En ég, ambátt þín, hefi ekki séð
sveinana, er þú, herra minn, sendir.
26 Og nú, herra minn, svo sannarlega sem Drottinn lifir, og svo sannarlega sem þú lifir og
Drottinn hefir aftrað þér frá að úthella blóði og hefna þín sjálfur, þá verði nú óvinir þínir
sem Nabal og allir þeir, sem sitja um að gjöra þér illt, herra!
27 Og gáfu þessa, sem þerna þín hefir fært þér, herra minn, lát nú gefa hana sveinunum,
sem eru í fylgd með þér, herra minn!
28 Fyrirgef afbrot ambáttar þinnar, því að veita mun Drottinn herra mínum staðfast hús, af
því að herra minn heyir bardaga Drottins, og illt mun ekki finnast í fari þínu meðan þú lifir.
29 Og rísi einhver maður upp til þess að ofsækja þig og sitja um líf þitt, þá sé líf herra míns
bundið í bundini lifandi manna hjá Drottni, Guði þínum, en lífi óvina þinna þeyti hann burt
úr slöngvunni.
30 Og þegar Drottinn veitir þér, herra minn, öll þau gæði, er hann hefir þér heitið, og hefir
skipað þig höfðingja yfir Ísrael,
31 þá mun það ekki verða þér til ásteytingar né herra mínum að samviskubiti, að herra
minn hafi úthellt blóði að orsakalausu og hefnt sín sjálfur. En þegar Drottinn gjörir vel við
þig, herra minn, þá minnstu ambáttar þinnar."
32 Þá mælti Davíð til Abígail: "Lofaður veri Drottinn, Ísraels Guð, sem sendi þig í dag á
minn fund.
33 Og blessuð séu hyggindi þín og blessuð sért þú sjálf, sem aftrað hefir mér í dag frá að
baka mér blóðskuld og að hefna mín sjálfur.
34 En svo sannarlega sem Drottinn, Ísraels Guð, lifir, sem varðveitt hefir mig frá að gjöra
þér illt, hefðir þú eigi hraðað þér svo á minn fund, þá myndi eigi nokkur af mönnum Nabals
hafa beðið morguns ódrepinn."
35 Og Davíð tók við því af henni, sem hún færði honum, og sagði við hana: "Far þú í friði
heim til þín. Sjá, ég hefi hlýtt á mál þitt og veitt þér bæn þína."
36 Þegar Abígail kom til Nabals, þá hafði hann veislu í húsi sínu, sem konungsveisla væri.
Var Nabal hinn kátasti og drukkinn mjög. Sagði hún honum ekkert, hvorki smátt né stórt,
fyrr en birti morguninn eftir.
37 En um morguninn, þá er víman var runnin af Nabal, sagði kona hans honum öll þessi

tíðindi. Þá dó hjartað í brjósti honum og hann varð sem steinn.

38 Og að eitthvað tíu dögum liðnum laust Drottinn Nabal, svo að hann dó.

39 Þegar Davíð frétti, að Nabal væri dáinn, mælti hann: "Lofaður sé Drottinn, sem hefnt hefir svívirðu minnar á Nabal og haldið hefir þjóni sínum frá illu. En illsku Nabals hefir Drottinn látið honum sjálfum í koll koma." Sendi þá Davíð menn til Abígail þess erindis, að hann vill fá hennar sér til eiginkonu.

40 Þjónar Davíðs komu til Abígail í Karmel og mæltu svo til hennar: "Davíð hefir sent oss á þinn fund þess erindis, að hann vill fá þín sér til eiginkonu."

41 Þá stóð hún upp og hneigði andlit sitt til jarðar og mælti: "Sjá, ambátt þín er þess albúin að gjörast þerna til þess að þvo fætur þjóna herra míns."

42 Síðan bjó Abígail sig í skyndi og steig á bak asna sínum, svo og meyjar hennar fimm, þær er með henni fóru. Hún fór með sendimönnum Davíðs og varð kona hans.

43 Akínóam frá Jesreel hafði Davíð fengið sér til eiginkonu, og báðar urðu þær konur hans.

44 En Sál hafði gefið Míkal dóttur sína, konu Davíðs, Paltí Laíssyni frá Gallím.

KAFLA 26

Sífítar komu til Sáls í Gíbeu og sögðu: "Veistu, að Davíð hefir falið sig í Hahakílahæðunum, gegnt Júdaóbyggðum?"

2 Þá tók Sál sig upp og fór ofan í Sífeyðimörk og með honum þrjú þúsund manns, valdir menn af Ísrael, til þess að leita Davíðs í Sífeyðimörk.

3 Og Sál setti herbúðir sínar í Hahakílahæðunum, við veginn gegnt Júdaóbyggðum. En Davíð hélt sig á eyðimörkinni. En er hann frétti, að Sál væri kominn í eyðimörkina til þess að elta hann,

4 sendi Davíð út njósnarmenn og fékk að vita með vissu, að Sál var kominn.

5 Þá tók Davíð sig upp og kom þangað sem Sál hafði sett herbúðir sínar. Og er Davíð sá, hvar Sál og Abner Nersson, hershöfðingi hans, hvíldu - en Sál hvíldi í vagnborg og liðsmenn hans lágu í tjöldum sínum umhverfis hann -,

6 þá kom hann að máli við Akímelek Hetíta og Abísaí Serújuson, bróður Jóabs, og sagði: "Hver vill fara með mér inn í herbúðirnar til Sáls?" Abísaí mælti: "Ég skal fara með þér."

7 En er þeir Davíð og Abísaí komu að liðinu um nótt, þá lá Sál sofandi í vagnborginni, og spjót hans var rekið í jörðu að höfði honum, en Abner og liðsmennirnir lágu í kringum hann.

8 Þá sagði Abísaí við Davíð: "Í dag hefir Guð selt óvin þinn í hendur þér. Nú mun ég reka spjótið gegnum hann og ofan í jörðina með einu lagi; eigi mun ég þurfa að leggja til hans tvisvar."

9 En Davíð sagði við Abísaí: "Drep þú hann ekki, því að hver leggur svo hönd á Drottins smurða, að hann sleppi hjá hegningu?"

10 Og Davíð mælti enn fremur: "Svo sannarlega sem Drottinn lifir, vissulega mun annaðhvort Drottinn ljósta hann eða dauða hans ber að hendi með náttúrlegum hætti, eða hann fer í hernað og fellur.

11 Drottinn láti það vera fjarri mér að leggja hendur á Drottins smurða. En tak þú nú spjótið, sem er þarna að höfði honum, og vatnsskálina, og förum síðan."

12 Og Davíð tók spjótið og vatnsskálina að höfði Sáls, og síðan fóru þeir leiðar sinnar, en enginn sá það og enginn varð þess var og enginn vaknaði, heldur voru þeir allir sofandi, því að þungur svefn frá Drottni var á þá siginn.

13 Þá gekk Davíð yfir á hæð eina þar gegnt við og nam þar staðar allfjarri, svo að mikið bil
var í milli þeirra.
14 Þá kallaði Davíð til liðsins og Abners Nerssonar og mælti: "Hvort mátt þú heyra mál mitt,
Abner?" Abner svaraði og sagði: "Hver ert þú, sem kallar til konungsins?"
15 Davíð sagði við Abner: "Ert þú ekki karlmenni, og hver er þinn líki í Ísrael? Hví hefir þú
ekki vakað yfir herra þínum, konunginum? Því að einn maður úr liðinu kom og ætlaði að
drepa konunginn, herra þinn.
16 Þar hefir þér illa farið. Svo sannarlega sem Drottinn lifir, eruð þér dauða verðir fyrir það,
að þér hafið ekki vakað yfir herra yðar, yfir Drottins smurða. Og hygg nú að, hvar spjót
konungsins er og hvar vatnsskálin er, sem stóð að höfði honum."
17 En Sál þekkti málróm Davíðs og mælti: "Er þetta ekki málrómur þinn, Davíð sonur
minn?" Davíð svaraði: "Jú, málrómur minn er það, herra konungur!"
18 Og Davíð mælti: "Hví ofsækir þú, herra minn, þjón þinn? Hvað hefi ég þá gjört, og hvað
illt er í minni hendi?
19 Og hlýð því, minn herra konungur, á mál þjóns þíns. Hafi Drottinn egnt þig upp á móti
mér, þá lát hann finna ilm af fórnarreyk, en ef menn hafa gjört það, þá séu þeir bölvaðir
fyrir Drottni, þar sem þeir hafa nú flæmt mig burt, svo að ég má eigi halda hóp með eign
Drottins, með því að þeir segja: ‚Far þú, þjóna þú öðrum guðum!'
20 En lát eigi blóð mitt falla á jörð langt burtu frá augliti Drottins, því að Ísraels konungur er
lagður af stað til þess að ná lífi mínu, eins og menn elta akurhænu á fjöllum."
21 Þá mælti Sál: "Ég hefi syndgað. Hverf aftur, Davíð sonur minn, því að ég skal aldrei
framar gjöra þér mein, fyrst þú þyrmdir lífi mínu í dag. Sjá, ég hefi breytt heimskulega, og
mér hefir mikillega yfirsést."
22 Davíð svaraði og sagði: "Hér er spjót konungs, komi nú einn af sveinunum hingað og
sæki það.
23 En Drottinn umbunar hverjum manni ráðvendni hans og trúfesti. Drottinn hafði gefið þig
í hendur mínar í dag, en ég vildi ekki leggja hendur á Drottins smurða.
24 Og sjá, eins og líf þitt var mikilsvert í mínum augum í dag, svo veri og líf mitt mikilsvert í
augum Drottins, og hann virðist að frelsa mig úr öllum nauðum."
25 Og Sál mælti til Davíðs: "Blessaður ver þú, Davíð sonur minn. Þú munt bæði verða
mikill í framkvæmdum og giftudrjúgur." Síðan fór Davíð leiðar sinnar, en Sál sneri aftur
heim til sín.

KAFLA 27

Davíð hugsaði með sjálfum sér: "Nú fell ég einhvern daginn fyrir hendi Sáls. Nú er það
ráð vænst, að ég forði mér undan til Filistalands. Þá gefst Sál upp við að elta mig um allt
Ísraelsland, og ég slepp úr greipum honum."
2 Síðan tók Davíð sig upp og fór með þau sex hundruð manns, er með honum voru, yfir til
Akís Maókssonar, konungs í Gat.
3 Og Davíð settist að hjá Akís í Gat, bæði hann og menn hans, hver með sína fjölskyldu,
Davíð með báðum konum sínum: Akínóam frá Jesreel og Abígail, þá er átt hafði Nabal í
Karmel.
4 Og þegar Sál frétti, að Davíð væri flúinn til Gat, þá hætti hann að leita hans.
5 Davíð sagði við Akís: "Hafi ég fundið náð í augum þínum, þá lát þú fá mér bústað í
einhverri borg landsins. Hví skal þjónn þinn búa hjá þér í höfuðborginni?"

6 Þá fékk Akís honum Siklag þann sama dag. Fyrir því liggur Siklag enn í dag undir Júda konunga.

7 En sá tími, sem Davíð bjó í Filistalandi, var eitt ár og fjórir mánuðir.

8 Davíð og menn hans fóru herför og gjörðu árás á Gesúríta, Gírsíta og Amalekíta, því að þeir bjuggu í landinu, sem náði frá Telam alla leið til Súr og Egyptalands.

9 Og þegar Davíð braust inn í þessi lönd, lét hann hvorki menn né konur lífi halda, en tók sauðfé og nautgripi, asna og úlfalda og klæði, sneri síðan við og fór aftur til Akís.

10 Og ef Akís spurði: "Hvar hafið þér á ráðist í dag?" þá svaraði Davíð: "Í Júda sunnan til," eða: "Á suðurland Jerahmeelíta," eða: "Á suðurland Keníta."

11 En Davíð lét hvorki menn né konur lífi halda til þess að flytja það til Gat, með því að hann hugsaði: "Þau kynnu að segja eftir oss og taka svo til orða: Svo hefir Davíð að farið." Og sá var siður hans allan þann tíma, sem hann bjó í Filistalandi.

12 Og Akís trúði Davíð, með því að hann hugsaði: "Honum er ekki lengur vært hjá þjóð sinni Ísrael, og fyrir því mun hann ævinlega verða í minni þjónustu."

KAFLA 28

Í þann tíma drógu Filistar saman her sinn og bjuggust að fara í hernað móti Ísrael. Og Akís sagði við Davíð: "Vita skaltu, að þú verður að fara með mér í leiðangurinn, bæði þú og menn þínir."

2 Davíð svaraði Akís: "Nú skalt þú fá að reyna, hverju þjónn þinn fær orkað." Og Akís sagði við Davíð: "Þá skipa ég þig höfuðvörð minn allar stundir."

3 Samúel var dáinn, og allur Ísrael hafði syrgt hann og jarðað hann í Rama, hans eigin borg. En Sál hafði gjört landræka alla andasæringamenn og spásagnamenn.

4 Nú söfnuðust Filistar saman og komu og settu herbúðir sínar í Súnem. Þá safnaði Sál saman öllum Ísrael og setti herbúðir sínar á Gilbóafjalli.

5 En þegar Sál sá her Filista, varð hann hræddur og missti móðinn.

6 Sál gekk til frétta við Drottin, en Drottinn svaraði honum ekki, hvorki í draumum né með úrím né fyrir milligöngu spámannanna.

7 Þá sagði Sál við þjóna sína: "Leitið fyrir mig að særingakonu, svo að ég geti farið til hennar og leitað frétta hjá henni." Og þjónar hans sögðu við hann: "Í Endór er særingakona."

8 Sál gjörði sig torkennilegan og klæddist dularbúningi og lagði af stað og tveir menn með honum. Þeir komu til konunnar um nótt, og Sál sagði: "Lát þú andann spá mér og lát koma fram þann, er ég nefni til við þig."

9 Konan svaraði honum: "Sjá, þú veist, hvað Sál hefir gjört, að hann hefir upprætt úr landinu alla andasæringamenn og spásagnamenn. Hví leggur þú þá snöru fyrir mig til þess að deyða mig?"

10 Þá vann Sál henni eið við Drottin og mælti: "Svo sannarlega sem Drottinn lifir skal engin sök á þig falla fyrir þetta."

11 Þá sagði konan: "Hvern viltu að ég láti koma fram?" Hann svaraði: "Lát þú Samúel koma fram fyrir mig."

12 En er konan sá Samúel, hljóðaði hún upp yfir sig. Og konan sagði við Sál: "Hví hefir þú svikið mig? Þú ert Sál."

13 En konungurinn mælti til hennar: "Ver þú óhrædd. En hvað sér þú?" Og konan sagði við Sál: "Ég sé anda koma upp úr jörðinni."

14 Hann sagði við hana: "Hvernig er hann í hátt?" Hún svaraði: "Gamall maður stígur upp
og er hjúpaður skikkju." Þá skildi Sál, að það var Samúel, og hneigði andlit sitt til jarðar og
laut honum.
15 Þá sagði Samúel við Sál: "Hví hefir þú ónáðað mig og látið kalla mig fram?" Sál mælti:
"Ég er í miklum nauðum staddur. Filistar herja á mig, og Guð er frá mér vikinn og svarar
mér ekki lengur, hvorki fyrir milligöngu spámannanna né í draumum. Fyrir því lét ég kalla
þig, til þess að þú segir mér, hvað ég á að gjöra."
16 Samúel svaraði: "Hví spyr þú mig þá, fyrst Drottinn er frá þér vikinn og orðinn óvinur
þinn?
17 Drottinn hefir þá við þig gjört, eins og hann hefir sagt fyrir minn munn. Drottinn hefir rifið
frá þér konungdóminn og gefið hann öðrum, gefið Davíð hann.
18 Af því að þú hlýddir ekki boði Drottins og framkvæmdir ekki hans brennandi reiði á
Amalek, fyrir því hefir Drottinn gjört þér þetta í dag.
19 Og Drottinn mun og gefa Ísrael ásamt þér í hendur Filista, og á morgun munt þú og
synir þínir hjá mér vera. Drottinn mun og gefa her Ísraels í hendur Filista."
20 Þá varð Sál hræddur og féll endilangur til jarðar, og hann skelfdist mjög af orðum
Samúels. Hann var og magnþrota, því að hann hafði eigi matar neytt allan daginn og alla
nóttina.
21 Konan gekk nú til Sáls, og er hún sá, hversu mjög hann var felmtsfullur, sagði hún við
hann: "Sjá, ambátt þín hefir hlýtt raustu þinni, og ég hefi lagt líf mitt í hættu, og ég hefi gjört
það, sem þú baðst mig um.
22 Hlýð þú þá líka raust ambáttar þinnar: Ég ætla að færa þér matarbita, og skalt þú eta,
svo að þér aukist þróttur og þú getir farið leiðar þinnar."
23 En hann færðist undan og sagði: "Eigi vil ég eta." En er bæði menn hans og konan
lögðu að honum, þá lét hann að orðum þeirra og stóð upp af gólfinu og settist á rúmið.
24 Og konan átti alikálf í húsinu. Slátraði hún honum í skyndi, tók mjöl, hnoðaði það og
bakaði úr því ósýrðar kökur.
25 Síðan bar hún það fyrir Sál og menn hans, og er þeir höfðu etið, tóku þeir sig upp og
lögðu af stað þessa sömu nótt.

KAFLA 29

Filistar drógu nú saman allan her sinn hjá Afek, en Ísrael setti herbúðir sínar við lindina
hjá Jesreel.
2 Og höfðingjar Filista komu með hundruð sín og þúsundir, og Davíð og menn hans komu
síðastir með Akís.
3 Þá sögðu höfðingjar Filista: "Hvað eiga þessir Hebrear hér að gjöra?" Akís sagði við
höfðingja Filista: "Það er Davíð, hirðmaður Sáls konungs í Ísrael, sem nú hefir með mér
verið í tvö ár, og hefi ég ekki haft neitt út á hann að setja frá þeirri stundu, er hann gjörðist
minn maður, og allt fram á þennan dag."
4 Höfðingjar Filista reiddust honum og sögðu við hann: "Lát þú manninn hverfa heim aftur.
Fari hann á sinn stað, þar sem þú hefir sett hann, en eigi skal hann með oss fara í
bardagann, svo að hann snúist ekki á móti oss í orustunni. Með hverju gæti hann betur
náð aftur hylli herra síns en með höfðum þessara manna?
5 Var það ekki þessi sami Davíð, sem sungið var um við dansinn: Sál felldi sín þúsund og
Davíð sín tíu þúsund?"
6 Þá lét Akís kalla Davíð og sagði við hann: "Svo sannarlega sem Drottinn lifir ert þú

ráðvandur, og ég uni því vel, að þú gangir út og inn með mér í herbúðunum, því að ég hefi ekki orðið neins ills var hjá þér frá þeirri stundu, er þú komst til mín, og allt fram á þennan dag, en höfðingjunum er ekki um þig.

7 Hverf því aftur og far í friði, svo að þú gjörir ekki neitt það, sem höfðingjum Filista mislíkar."

8 Þá sagði Davíð við Akís: "Hvað hefi ég þá gjört, og hvað hefir þú haft út á þjón þinn að setja, frá þeirri stundu, er ég gjörðist þinn maður, og allt fram á þennan dag, að ég skuli ekki mega fara og berjast við óvini herra míns, konungsins?"

9 Akís svaraði og sagði við Davíð: "Ég veit, að þú ert í mínum augum góður, sem værir þú engill Guðs, en höfðingjar Filista segja: ‚Eigi skal hann með oss fara í bardagann.'

10 Rís þú því árla á morgun, ásamt mönnum herra þíns, sem með þér komu, og farið þér þangað sem ég hefi sett yður, og ætlaðu mér ekkert illt, því að vel er mér til þín, - og rísið þá árla á morgun og haldið af stað, þegar birtir."

11 Reis nú Davíð árla um morguninn og menn hans og lögðu af stað heim aftur til Filistalands, en Filistar fóru upp í Jesreel.

KAFLA 30

Þegar Davíð og menn hans komu til Siklag á þriðja degi, þá höfðu Amalekítar gjört herhlaup á Suðurlandið og á Siklag, unnið Siklag og brennt hana.

2 Höfðu þeir hertekið konur og allt, sem í henni var, bæði smátt og stórt. Engan mann höfðu þeir drepið, en haft fólkið á burt með sér og farið síðan leiðar sinnar.

3 Og er Davíð og menn hans komu til borgarinnar, sjá, þá var hún brunnin, en konur þeirra, synir og dætur hertekin.

4 Þá tók Davíð og liðið, sem með honum var, að gráta hástöfum, uns þeir voru uppgefnir að gráta.

5 Báðar konur Davíðs höfðu verið herteknar, Akínóam frá Jesreel og Abígail, er átt hafði Nabal í Karmel.

6 Var Davíð nú mjög nauðulega staddur, því að liðið hafði við orð að grýta hann, því að menn voru allir sárhryggir vegna sona sinna og dætra. En Davíð hressti sig upp í Drottni, Guði sínum.

7 Og Davíð sagði við Abjatar prest, son Ahímeleks: "Fær mér hingað hökulinn." Og Abjatar fór með hökulinn til Davíðs.

8 Og Davíð gekk til frétta við Drottin og mælti: "Á ég að elta þennan ræningjaflokk? Mun ég ná þeim?" Hann svaraði honum: "Eltu þá, því að þú munt vissulega ná þeim og fá bjargað."

9 Þá lagði Davíð af stað, hann og þau sex hundruð manns, sem hjá honum voru, og þeir komu að Besórlæk. Þar námu þeir staðar, er eftir urðu.

10 Og Davíð hélt áfram með fjögur hundruð manns, en tvö hundruð manns urðu þar eftir, því að þeir máttu eigi yfir Besórlæk komast vegna þreytu.

11 Þá fundu þeir egypskan mann úti á víðavangi og fóru með hann til Davíðs, og þeir gáfu honum mat að eta og vatn að drekka.

12 Þeir gáfu honum sneið af fíkjuköku og tvær rúsínukökur, og át hann það og lifnaði við, því að hann hafði ekki mat etið né vatn drukkið í þrjá daga og þrjár nætur.

13 Og Davíð sagði við hann: "Hvers maður ert þú og hvaðan ert þú?" Hann svaraði: "Ég er egypskur sveinn, þræll Amalekíta nokkurs. Húsbóndi minn skildi mig hér eftir, af því að ég varð sjúkur fyrir þrem dögum.

14 Vér gjörðum herhlaup á suðurland Kreta og á land, sem liggur undir Júda, svo og á
suðurland Kalebs, og Siklag brenndum vér upp."
15 Og Davíð sagði við hann: "Viltu vísa mér leið til ræningjaflokks þessa?" Hann svaraði:
"Vinn þú mér eið að því við Guð að drepa mig ekki og framselja mig ekki í hendur
húsbónda míns, þá skal ég vísa þér leið til ræningjaflokks þessa."
16 Og hann veitti þeim leiðsögu þangað. Ránsmennirnir höfðu þá dreifst um allt landið og
átu og drukku og gjörðu sér glaðan dag vegna hins mikla herfangs, sem þeir höfðu tekið í
Filistalandi og í Júdalandi.
17 Og Davíð barði á þeim frá því í dögun og allt til kvelds og helgaði þá banni, svo að
enginn þeirra komst undan, nema fjögur hundruð sveinar, sem stigu á bak úlföldum og
flýðu.
18 Þann veg náði Davíð aftur öllu því, sem Amalekítar höfðu rænt. Og báðum konum
sínum bjargaði Davíð.
19 Þá vantaði ekkert, hvorki smátt né stórt, hvorki herfang né sonu og dætur, né nokkuð
það, er ránsmennirnir höfðu rænt. Davíð kom aftur með það allt.
20 Þá tóku þeir alla sauðina og nautin og leiddu fram fyrir hann og sögðu: "Þetta er
herfang Davíðs."
21 En er Davíð kom til þeirra tvö hundruð manna, er gefist höfðu upp, svo að þeir máttu
ekki fylgja honum, og fyrir því verið skildir eftir við Besórlæk, þá fóru þeir í móti Davíð og
liðinu, sem með honum var. Og er Davíð kom með liðið, þá heilsuðu þeir þeim.
22 Þá tóku allir ódrengir og varmenni meðal manna þeirra, er með Davíð höfðu farið, til
máls og sögðu: "Fyrst þeir fóru ekki með oss, þá viljum vér ekki láta þá fá neitt af
herfanginu, sem vér höfum bjargað. Þó má hver maður fá konu sína og sonu. Það mega
þeir taka með sér og fara síðan."
23 En Davíð sagði: "Breytið eigi svo, eftir að Drottinn hefir oss slíkt í té látið og varðveitt
oss og selt oss í hendur ræningjaflokk þann, sem á oss hafði ráðist.
24 Og hver mun verða á yðar máli í þessu efni? Nei, sama hlut og sá fær, er í bardagann
fer, sama hlut skal og sá fá, sem verður eftir hjá farangrinum. Allir skulu þeir fá jafnan hlut."
25 Og við það sat upp frá þeim degi. Og hann gjörði það að lögum og venju í Ísrael, og
hefir það haldist fram á þennan dag.
26 Þegar Davíð kom til Siklag, sendi hann öldungunum í Júda, vinum sínum, nokkuð af
herfanginu með þessari orðsending: "Sjá, þetta er gjöf yður til handa af herfangi óvina
Drottins."
27 Sömuleiðis þeim í Betel, þeim í Ramot-Negeb, þeim í Jattír,
28 þeim í Aroer, þeim í Sífmót, þeim í Estemóa,
29 þeim í Rakal, þeim í borgum Jerahmeelíta, þeim í borgum Keníta,
30 þeim í Horma, þeim í Bór Asan, þeim í Atak,
31 þeim í Hebron, og til allra þeirra staða, þar sem Davíð hafði um farið með menn sína.

KAFLA 31

Filistar höfðu lagt til orustu við Ísrael. Höfðu Ísraelsmenn flúið fyrir Filistum, og lágu
margir fallnir á Gilbóafjalli.
2 Filistar eltu Sál og sonu hans og felldu Jónatan, Abínadab og Malkísúa, sonu Sáls.
3 Var nú gjör hörð atlaga að Sál, og höfðu nokkrir bogmannanna komið auga á hann. Varð
hann þá mjög hræddur við bogmennina.

4 Þá sagði Sál við skjaldsvein sinn: "Bregð þú sverði þínu og legg mig í gegn með því, svo
að óumskornir menn þessir komi ekki og fari háðulega með mig." En skjaldsveinninn vildi
ekki gjöra það, því að hann var mjög hræddur. Þá tók Sál sverðið og lét fallast á það.
5 Og er skjaldsveinninn sá, að Sál var dauður, þá lét hann og fallast á sverð sitt og dó með
honum.
6 Þannig létu þeir líf sitt, Sál, synir hans þrír og skjaldsveinn hans, allir þennan sama dag.
7 Er Ísraelsmenn , þeir er bjuggu hinumegin við sléttlendið og þeir er bjuggu hinumegin
Jórdanar, sáu, að Ísraelsmenn voru flúnir, og Sál og synir hans fallnir, þá yfirgáfu þeir
borgir sínar og lögðu á flótta. Og Filistar komu og settust að í þeim.
8 Daginn eftir komu Filistar að ræna valinn. Fundu þeir þá Sál og sonu hans þrjá fallna á
Gilbóafjalli.
9 Hjuggu þeir af honum höfuðið og flettu hann herklæðum og gjörðu sendimenn um allt
Filistaland til þess að flytja skurðgoðum sínum og lýðnum gleðitíðindin.
10 Og þeir lögðu vopn hans í hof Astörtu, en lík hans hengdu þeir upp á borgarmúrinn í Bet
San.
11 En er íbúarnir í Jabes í Gíleað fréttu, hvernig Filistar höfðu farið með Sál,
12 þá tóku sig til allir vopnfærir menn, gengu alla nóttina og tóku lík Sáls og lík sona hans
ofan af borgarmúrnum í Bet San. Síðan héldu þeir heim til Jabes og brenndu þar líkin.
13 Því næst tóku þeir bein þeirra og grófu þau undir tamarisktrénu í Jabes og föstuðu í sjö
daga.

For other languages please go to **www.wordproject.org**